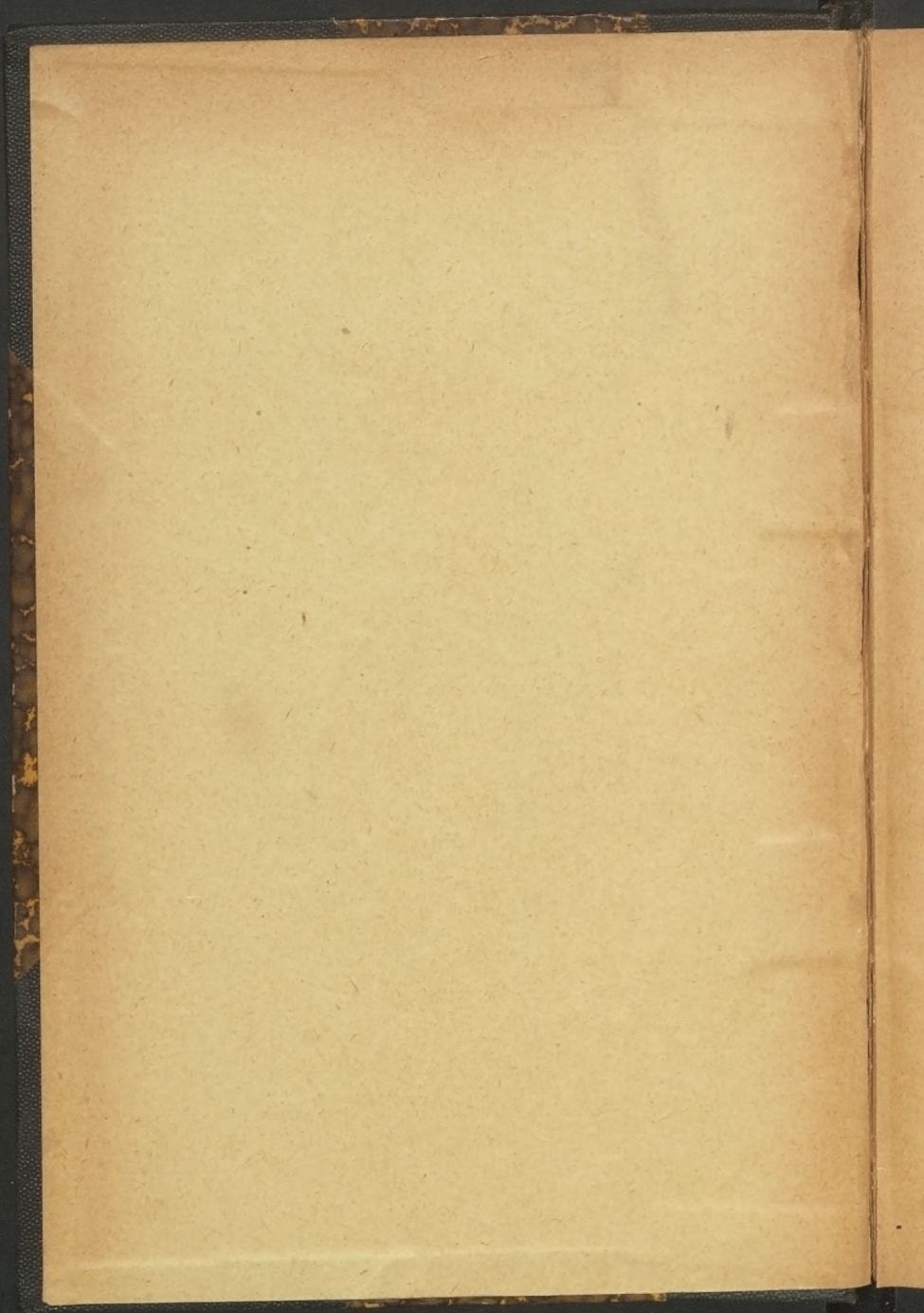
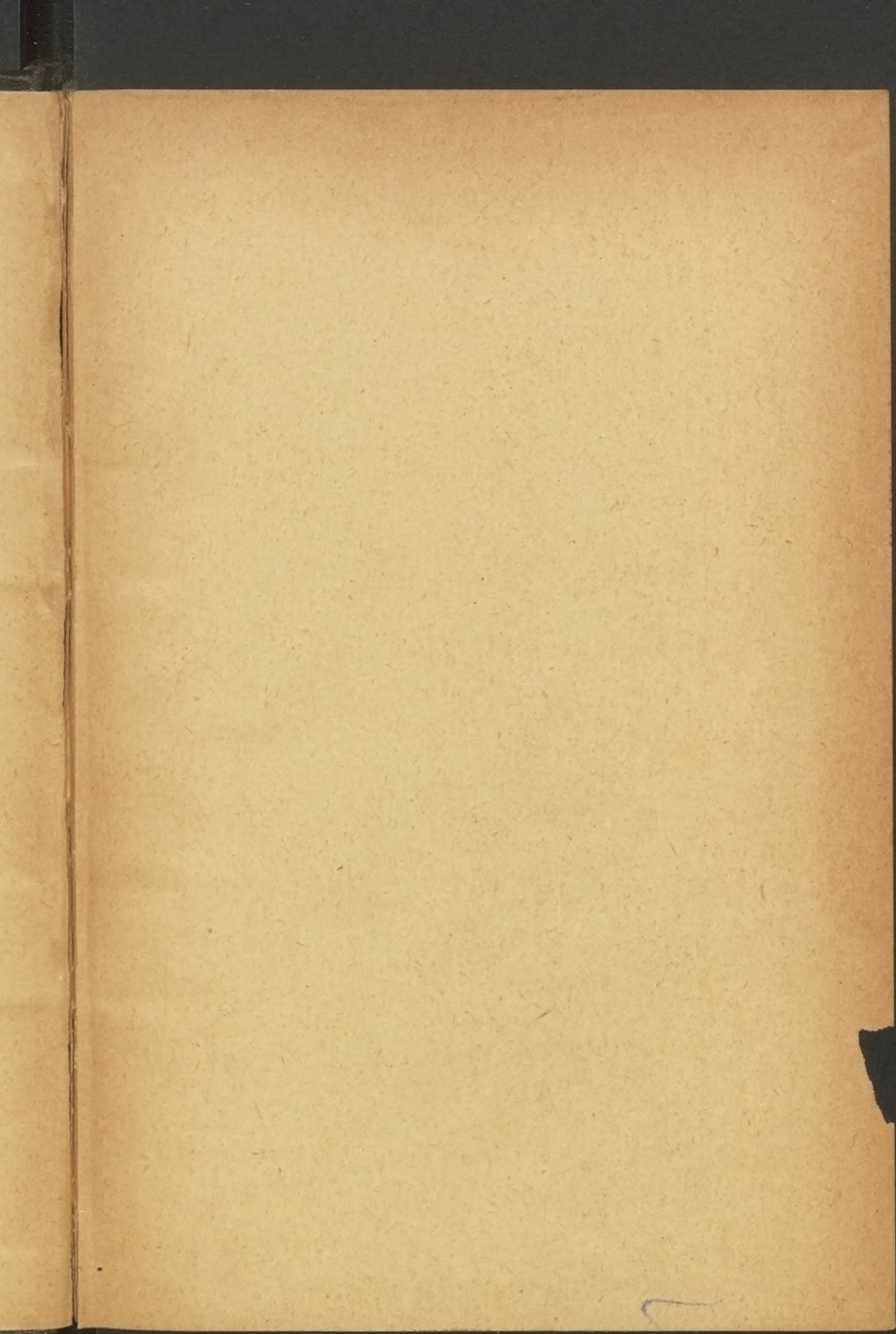

17834

The image shows the front cover of an old book. The spine is made of a dark, textured material, possibly leather or cloth, and features a small, rectangular, light-colored label with the number '17834' written in black ink. The main part of the cover is decorated with a marbled paper pattern in shades of brown and gold. The marbling consists of irregular, dark brown spots and veins on a lighter, golden-yellow background. The cover shows signs of age and wear, with some scuffing and discoloration visible, particularly along the edges and corners. The book is set against a dark, solid background.

NK
MODERN
KÖNYVTÁR
SZERKESZTI
GÖMÖRI JENŐ

IFJ. HEGEDÜS SÁNDOR
A KALANDOR

— HÁROMFELVONÁSOS SZÍNŰ —

60 FILLÉR

136—137. SZÁM

BUDAPEST   **KIADJA***
AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS
 NYOMDAI R. T.

NYUGAT

SZÉPIRODALMI ÉS
KRITIKAI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő IGNOTUS

Szerkesztők
FENYŐ MIKSA és OSVÁT ERNŐ

Minden száma vaskos kötet

Közl regényt, novellákat, tanulmányokat,
verseket, színházi, művészi és könyvkritikákat
a legjobb írók tollából.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án

**Előfizetési ára egy évre 24 K,
félévre 12 K. Egyes szám 1-20 K.**

Kérjen mutatványszámot

a kiadóhivataltól Budapest. V. Mérleg-utca 9

IFJ. HEGEDÜS SÁNDOR
A KALANDOR

— HÁROMFELVONÁSOS SZINMŰ —

MODERN KÖNYVTÁR

136—137.

BUDAPEST

ATHENAEUM IROD. ÉS NYOMD. RÉSZVÉNYT. KIADÁSA

Handwritten:
34850

Az előadás joga megszerezhető:

Az Egyesült-Államokban és Kanadában:
Hans Bartsch, New-York, U. S. A., Gaiety-Theater,
Buildnig 1547 Broallway.

Ausztriában: Dr. D. F. Eirich, Wien, II., Prater-
strasse Nr. 38.

Magyarországon: Dr. Márton Miksa, Budapest, Li-
pót-körut 16.

Oroszország és Lengyelország: P. Neldner,
Buch- und Musik-Handlung, Riga.

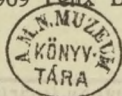
Svédország és Finnland: Oscar Wiskander, kö-
niglicher Hofintendant, Stockholm.

Dánia és Norvégia: Folmer Hansen, Kopenhága.
Der königl. danske Musik-Konservatorium, 36 Vester-
Boulevard.

Felix Bloch Erben

(Inh. Adolf Slivinski és Ernst Bloch a tejhatalmu megbízottak.)
Berlin NW. 6., Luisenstrasse 21.

Copyright 1909 Felix Bloch Erben.

Handwritten: 17.834/136-137 12 405

Költeni annyi, mint ítélőszéket
tartani önmagunk felett.

(IBSEN)

IFJ. HEGEDŰS SÁNDOR

eddig megjelent művei:

Az óriások világa. (Tul a tengeren.)
Alakok a ködhomályban. (Elbeszélések.)
Déli Fjordok. (Dalmatia álmképekben.)
Amerikai színek. (Modern essayk.)
Beszélő Éjszakák. (Husz elbeszélés.)
Az élvetemetkező. (Dráma 1 felvonásban.)
Az ős szerelem. (Elbeszélések.)
A rádza. (Husz elbeszélés.)
Vesztett csata. (Regény.)
A rab. (Der Mörder.) (Fantasztikus dráma 3 felvonásban.)
Narancsvirág. (Dráma 1 felvonásban.)
A kalandor. (Szinmű 3 felvonásban.) A Modern Könyvtár
136—137. száma,

A MODERN KÖNYVTÁR SZERKESZTŐSÉGE:

VII. KER., RÁKÓCZI-UT 54. (ATHENAEUM)

TELEFON : 64—02

SZEMÉLYEK:

Mr. Mahoney, gyáros
Mrs Mahoney, neje
Mr. Greenway, magánzó
Marquis de Joncherolles
Mr. Gordon
Mr. Howlet
Mr. Gray
Mrs Etrangin
Marion, leánya
Mrs Macfelson
Mr. Lesley
Mrs Gravenhart
Mr. Hallt
Samuel, komornyik Mahoneyéknél
Inas
Inas Joncherollesnál

Idő jelenkor. Történik New-Yorkban

I. felvonás Machoneyék lakásán, II. felvonás Etranginéknél,
III. felvonás Joncherolles lakásán

I. FELVONÁS

(Mrs. Mahoney egyszerű eleganciával berendezett szalónja. Januári délután. Mr. Samuel, a komornyik, szemlét tart a szalónban. Itt-ott igazít valamit, az inas az ajtó közelében áll.)

Samuel: Jól van, Will! Azt hiszem, használható ember lesz. (Az inas meghajtja magát.) Ugy látom, van érzéke a mi művészetünkhöz. Mert ez nem olyan egyszerű dolog. És épen nem mindegy, hogy egy szék vagy egy asztalka hogyan áll. És ezt nem lehet megtanulni. Ehhez tehetség kell. De azért ne bizza el magát, hanem iparkodjék, tanuljon, haladjon! Szívesen foglalkozom Önnel!

Inas: Köszönöm, Mr. Samuel.

Samuel: Megjegyzem, hogy ez nemcsak lelki érdeken alakul, kell, hogy anyagi érdek is fűzzön bennünket egymáshoz.

Inas: Ah!

Samuel: Nézze, Will, ne mondja azt soha, hogy »Ah«. Eltekintve attól, hogy én ezt ki nem állom, magában véve ez az »Ah« kellemetlen. Tudom, hogy maga miért mondja: — mert meg van arról győződve, hogy ez nagyon elegánsan hat. Nemde, Will?!

Inas: Hát, — hát. — —

Samuel: Ez így van, tudom. És azt is tudom, hogy honnan szedte ezt az »Ah«-ot. Ön ezt szülőfalujából hozta magával, mert ugyebár Ön falun született, élt és nevelkedett egy darabig. — —

Inas: Igenis, Mr. Samuel.

Samuel: Na látja. Mondom, szülőfalujában tanulta, valamely odavetődött kóbor színésztől. Ősdi bonvivánt lehetett az istenadta, ismerem a fajtáját. Ezóta hiszi Ön azt, hogy ez az »Ah« kellemesen és elegánsan hat. Pedig ez nincsen így. Elhiheti nekem és most igérje meg, hogy ezt a felkiáltást ezentul sohasem fogja használni.

Inas: Megigérem, Mr. Samuel.

Samuel: Es így kell, hogy az ember folyton folyvást ernyedetlenül csiszolja önmagát, mert mindig akad valami csiszolni való. De belátja, ugyebár, hogy ezt nem tehetem minden anyagi érdekeltség nélkül. Nos?

Inas: Belátom, Mr. Samuel.

Samuel: Ennek örülök. Már most mi lenne ez az anyagi érdekeltség? Ha én ezt a kérdést így egyszerűen odavetem, akkor nem igen hiszem, hogy Ön épen olyan egyszerűen tudna rá felelni. Nemde?

Inas: Hát én nem tudom! — — —

Samuel: És ez természetes is! Ide figyeljen! Ön — tehetségére való tekintettel — valószínűleg már egy év alatt befejezi nálam iskoláját. Ekkor hivatva lesz egy magasabb állást elfoglalni és így elhagyja a házat, és kedvezőbb körülmények és viszonyok mellett jóval nagyobb fizetéssel egy más uri háznál vállal állást. Ezen új állásában évi jövedelme után fizet nékem 15 százalékot negyedéves részletekben. Megjegyzem, hogy én rendszerint 20 százaléokban szoktam megállapítani tisztelteldíjamat, de a tehetségére való tekintettel most megelégszem 15 százalékkal, mert Ön mint tanítvány határozottan kedvemre való. Megértett?

Inas: Meg, Mr. Samuel.

Samuel: Tehát megegyeztünk. (Kezet nyújt.)

Inas: Meg. (Kezet fognak.)

Samuel: Amit én így mondok, amire itt tanítom, szóval észrevételeimet, megjegyzéseimet esténként és különben is szabad óráiban följegyezheti. Vegyen magának e célra egy füzetet, abba írja bele. A fedelére ráírhatja: »Mr. Samuel megjegyzései.« Megértettük egymást?

Inas: Meg.

Samuel (Egy képhez lép, előveszi kendőjét és a keret sarkát gondosan letörli): Jegyezze meg magának, hogy a portörlésnél a sarkok és szegletek, valamint a butorok lábai a legfontosabb helyek és itt látni meg, hogy ki hogy végzi dolgát. Vannak oly gyakorlott urak, kik egyebet sem törülnek le már, csak épen a sarkokat, szegleteket és lábakat, gazdáik legnagyobb megelégedésére. Ezt mindjárt fel is írhatja magának.

Inas: Igenis, Mr. Samuel.

Samuel: Mehetiünk, mert mindjárt itt lesznek a hagyományos délutáni látogatók. Egyéb dolguk sincsen, minthogy nyájas arccal berobogjanak egymás lakásába, megiggyák egymásnak különböző minőségű theáját, meg-egyék egymás különböző minőségű süteményeit, elmondják egymásnak azt, amit egy harmadikról, többé-kevésbé tudnak és sejtenek, vigyék a híreket és terjeszszék, a melyeket az ujságok röstellenek közölni. Szembe círogatnak, hátuk mögött pedig karmolnak. Ez is egy ilyen kis megfigyelés, de ezt nem kell feljegyeznie magának, de nem árt, ha tisztában van vele.

Inas: Igenis, Mr. Samuel.

Samuel: És ha egyik vagy másik látogatóval nem rokonszenvez, azt ne mutassa ki. Eltekintve attól, hogy az ember csalódhatik a gazdája vendégeiben, mert hiszen nem tudhatjuk, kit mire lehet felhasználni. Ezt már feljegyezheti magának, ez fontos!

Inas: Igenis, Mr. Samuel.

Samuel: Mehetünk. Minden percben jöhetnek. (Kint csöngetnek.) Az első fecske. (Kimennek: Rövid szünet, majd Mrs. Mahoney délutáni öltözetben a baloldali ajtón jön, megáll a szoba közepén, arccal a középajtó felé, melyet Mr. Samuel kitár és jelenti):

Mrs. Etrangin és Miss Marion Etrangin! (A hölgyek bejönnek, Mr. Samuel bezárja utánuk kívülről az ajtót.)

Mrs. Mahoney (Eléjük siet): Jó napot, édesem. Hogy van? Aha, kedves kis Marion mily szép ma.

Marion: Oh dehogy!

Mrs Mahoney: Milyen jól illik neki a ruha. Finom színe van!

Mrs. Etrangin: Csakhogy látom, drágám. Hogy van? Hogy van? A multkor idegenek látták a páholyában. Feltűnést keltett. Nékem véletlenül ismerőseim az illetők és tőlem tudakolták, hogy ki volt az a csodaszép hölgy. Aztán leírták nekem magát és én azonnal ráismertem. És büszkén mondtam, ő az én legkedvesebb barátnőm a szépséges Ellin.

Mrs. Mahoney: Végtelenül kedves. Igazán örülök, hogy eljött.

Mrs. Etrangin: Idejövök legszívesebben, ha még olyan nehezen megy is. De a maga számára, édesem, mindig talállok egy kis időt.

Mrs. Mahoney: Igazán kedves, szinte zavarba ejt.

Mrs. Etrangin: Oh, drágám, az ember igazán nem tudja, hogy mit csudáljon magán, jobban a szépségéért, vagy a szerénységért. (Mr. Samuel és az inas theát hoznak be, aztán kimennek.)

Mrs. Mahoney: Egy csésze theával szabad szolgálnom.

Mrs. Etrangin: A maga theáját iszom a legszivesebben, drágám. Nemde, Marion? Ha meggondolom, hogy nekünk, szegény asszonyoknak mennyi theát kell innunk életünk folyamán s mily különböző theákat. Igazán megborzadok. Nemde, Marion? Bámulatos, hogy mily követeléseket támasztunk a gyomrunk iránt. Szinte emlékeztet annak az állatnak a gyomrára, amely azután hetekig el tud lenni víz nélkül, amikor a sivatagon végigmegy s ha jól emlékszem, ezért is úgy nevezik, hogy a sivatag hajója. De vajjon tudna-e annyi theát inni szegény elefánt, mint mi? Mit gondolsz, Marion?

Marion: Azt hiszem, mama, hogy te összetévesztet a tevét az elefánttal.

Mrs. Etrangin: Ugy véled, hogy összetévesztem? Az sem baj, azoknak az állatoknak az mindegy, és nekünk is mindegy. Nemde, Mrs. Mahoney?

Mrs. Mahoney: Igazán örülök, hogy ilyen jókedvű — — — és hogy a theám izlik és hogy szeret itt lenni nálam.

Mrs. Etrangin: Oh, én nagyon szeretek itt lenni, de sajnos, sohasem lehetek itt annyi ideig, mint ameddig szeretnék. Nemde, Marion? Mert nekünk társasági asszonyoknak igazán sok dolgunk van, sőt kötelességeink vannak. És jaj annak, aki ezeket elmulasztaná. Nemde, Mrs. Mahoney?

Mrs. Mahoney: Olyan kedvesen beszél, el tud nám hallgatni naphosszat.

Mrs. Etrangin: Elhiszem azt! Nem is tehetne mást az én társaságomban, mert ott, ahol én vagyok, a többinek mindig hallgatni kell. Nemde, Marion? Azt is tudom, hogy legtöbbször azt kértem, »nemde, Marion«, nem azért, mintha leányomtól feleletet várnék, hanem csak úgy, inkább szokásból. Nemde, Marion? Sőt már az is megtörtént velem, hogy akkor is meg-

kérdeztem, hogy »nemde, Marion«, amikor Marion nem is volt jelen a társaságban. S azért, hogy ennek elejét vegyem, hogy ez meg ne essék velem, azért lehetőleg mindig magammal viszem.

Mrs. Mahoney: És ezt nagyon helyesen teszi. Leánykája az Ön legszebb disze. A multkoriban egy járó-kelő látta Önöket a fasorban kocsikázni és megjegyezte: — gyönyörű testvérpár.

Mrs. Etrangin: Ah, nagyon kedves, de ami nekem jól esik, vajjon nem bántja-e ez Mariont? Csak azzal vigasztalhatod magadat, gyermekem, hogy annak a jólelkű idegennek bizonyára rossz volt a szeme. De vajjon kinek volt oly jó a füle, hogy ezt meghallotta?

Mrs. Mahoney: Várjon csak, kérem. Mindjárt. Ha jól emlékszem, Marquis de Joncherolles mesélte el a multkor ezt a kedves kis történetet.

Mrs. Etrangin: Lám-lám, Joncherolles, a párisi gavallér. Finom ember, megvesztegető ember, de azt hiszem, veszedelmes ember. Nemde, Marion?

Marion: Én nem ismerem a márkít annyira.

Mrs. Mahoney: Önnek a márki nem rokonszenves?

Mrs. Etrangin: Dehogynem. Sőt, arra kell igyekeznem, hogy ne legyen nagyon is rokonszenves. Nékem az az érzésem, hogy ez az ur a kegyetlen emberek fajtájából való.

Mrs. Mahoney: Igazán?

Mrs. Etrangin: Csodálkozik azon, hogy én ilyeneket mondok? Hiába néz rám, tényeket nem tudok, a pletyka, az meg csak pletyka. Én az érzéseim után megyek s engem az érzésem nem csal meg.

Mrs. Mahoney (Mosolyog): Ön olyan határozottan mondja ezt!

Mrs. Etrangin: És ha meg is csal az érzésem, az sem olyan nagy baj. A vélemények arra valók, hogy az ember alkalomadtán megmásítsa őket. Nemde, Marion? Aztán mi véleményem legyen például Joncherolles barátunkról, akiről, ha nem is mindennap, de minden második nap újabb lehetetlen dolgokat mesélnek.

Marion: De ezeket a dolgokat mindig a mama meséli.

Mrs. Etrangin: Még rám fogod, hogy én találok ki ezeket a históriákat, pedig szó sincs róla. Én is csak hallom. Nekem rendszerint akkor mondják el, ha Marion nincs jelen. Mert a gyengéd lelkek mindig azt hiszik, hogy ártanak vele Marionnak. Én azonban ismerem Mariont. Tudom, hogy az apróbb történetek felét meg sem érti, a másik fele pedig nem hat rá. De hogy a dologra térjek, a tegnapi napnak egy lakat meg egy kulcs a szenzációja, hallott talán már erről valamit, Mrs. Mahoney?

Mrs. Mahoney: Egy lakat, meg egy kulcs? Nem hallottam semmit.

Mrs. Etrangin: Pennarini virágkereskedésének kirakatában tegnap látható volt egy nagy lakat, meg a kulcsa csodaszép tearózsákból. Az csak természetes, hogy a déli korzón nagy embertömeg járt csodájára ennek a szép néznivalónak s az egyik ur, azt hiszem, Mr. Greenaway volt, aki megjegyezte, vajjon ki lehet az a szép asszony, aki ma ennek a kulccsal felszerelt lakatnak meg fog örülni. Mikor megszólal valaki a hátam mögött, mondván; »még nem bizonyos, hogy ez a kulcs illik-e majd a lakathoz s amikor Greenaway hátrafordult, mit gondolnak, kit látott ott maga mögött?

Mrs. Mahoney: Joncherollest!

Mrs. Etrangin: Dehogy, Browning urat, a kiváló riportert, aki Greenaway kérdő pillantására egy kézmozdulattal felelt, amelylyel egy arra robogó elegáns fogatra mutatott s a kocsiban ült Mrs. Mabel Sterne, mellette pedig, igen mellette ült a mi barátunk Joncherolles. Most tehát Miss Mabel került sorra.

Mrs. Mahoney: Azért, mert kocsikázott vele?

Marion: Mert látták Miss Mabelt Joncherolles-sel és ez elég!

Mrs. Etrangin: Ha más a szereplő, nem Joncherolles, fel sem tűnik. De Joncherolles ma nem az az ember, akivel egy hölgy gyanutlanul kiáll. Én például részemről nem engedném meg, hogy velem kettesbe mutakozzék.

Mrs. Mahoney: Azt hiszem, ez tulzás.

Mrs. Etrangin: Lehet, de vannak tulzások, melyek megfelelnek a valóságnak. Joncherollest szívesen látjuk szalonjainkban, de óvakodunk vele megjelenni. Ezt Ön, kedves Ellin, épen olyan jól tudja, mint én, és meg vagyok róla győződve, Ön sem mutatkoznék Joncherolles-sal, csak Joncherolles-sal sehol.

Mrs. Mahoney: Miért ne! Esetleg igen! Eddig még nem is gondoltam rá.

Marion: Én azt hiszem, Önnek van igaza. Nem vettem eddig semmi olyat észre, amit a Marquis rovására irhatnék.

Mrs. Etrangin: Ön, kedves Ellin, egyike azon kevés asszonyoknak, akiknek minden szabad, anélkül, hogy a gyanu kikezdené, de ezt az egyet ne tegye. Meg vagyok róla győződve, hogy Joncherollesnek a hire sokkal rosszabb, mint ő, de épen ezzel a láthatatlannal megküzdeni emberfeletti és hiábavaló munka. Hagyjuk Joncherollest. Te meg hallgass, Marion!

Mr. Samuel (Feltárja az ajtót és jelenti): Mr. Greenaway. (Mr. Greenaway bejön, Mr. Samuel visszavonul és becsukja az ajtót.) (Mr. Greenaway félrenőtt testü ember, aki keresett eleganciával öltözködik.)

Mr. Greenaway: Ah, jó napot, hölgyeim!

Mrs. Mahoney: Ép jókor jött, kedves Greenaway.

Mrs. Etrangin: Greenaway barátunk meg van arról győződve, hogy mindig jókor jön.

Greenaway: Ez így is van! Lehetek-e szerencsésebb, mint akkor, amikor a legkedvesebb háziasszony szalonjában és az ő társaságában ott találom a bájos Etrangin nővéreket.

Mrs. Etrangin: Aki mindig jókor jön, a kedves Mr. Greenaway — ime, most mégis elkésett ezzel a bókkal.

Greenaway: Hogyan, a jó hír ezuttal gyorsabban járt volna, mint a gonosz mondás?

Mrs. Mahoney: Ugy látszik, ez egyszer legalább is.

Greenaway: Akkor fordított világot élünk, új elveket kell beszerezni.

Mrs. Etrangin: S ezt Ön mondja, Mr. Greenaway?

Mr. Greenaway: Mért kérdi ezt oly különös hangon tőlem?

Mrs. Etrangin: Mert épen Ön az, akinek nem kell elveket beszereznie.

Mrs. Mahoney: Hogy kell ezt érteni?

Mrs. Etrangin: Mert épen Mr. Greenaway az az ember, akinek sohasem voltak, nincsenek és minden valószínűség szerint nem is lesznek elvei, nemde, Marion?

Mr. Greenaway: Ugyan, kérem, kedves kis-asszony, feleljen ez egyszer mamája kérdésére.

Marion: Végtelenül sajnálom, hogy ebben a kérdésben nem nyilatkozhatom.

Mr. Greenaway: Sajnos, vannak elveim s én lépten-nyomon az elveimnek áldozata vagyok.

Mrs. Etrangin: Szegény áldozat.

Mr. Greenaway: Csak gunyolódjék, asszonyom, nem a legrosszabb gyümölcs az, — de nem mondom tovább, mert különben goromba leszek.

Mrs. Mahoney: Így is az.

Mr. Greenaway: Akkor bocsánatot kérek, mert véletlenül történt.

Mrs. Etrangin: De harcias hangulatban van.

Mr. Greenaway: Igen, magam is tapasztalom, de nem találom az okát.

Marion: Nem is hiszem, hogy lenne valaha oka — az ilyen hangulatra!

Mr. Greenaway: Sokkal boldogabbnak tartanak, mint amilyen voltaképen vagyok.

Mrs. Mahoney: Ez szinte úgy hat, mint valamely nagyobbbszabásu elbeszélésnek bevezetése.

Mr. Greenaway: Pedig nem az, csak meg akartam jegyezni, hogy ma tehetetlen harag dul bennem.

Mrs. Etrangin: Igazán, és mi ennek az oka?

Mr. Greenaway: Az oka ma jelentéktelen. Tegnap este a klubban összekerültem Joncherolles barátunkkal.

Mrs. Etrangin: Na most!

Mr. Greenaway: Tessék?

Mrs. Etrangin: Semmi! Csak azt mondtam: »na most«. Nemde, Marion? Bocsánat. Mrs. Greenaway folytassa.

Mr. Greenaway: Összekerültem tehát Joncherolles-sal és leültünk pickettezni. Magában véve egy ártatlan játék, de mi elég súlyos feltételek mellett játszottuk.

Mrs. Etrangin: És Ön vesztett!

Mr. Greenaway: Ugy van! De ez nem volt pusztán veszteség, azt kellett tapasztalnom, hogy engem a szó szoros értelmében üldöz a balszerencse és ez dühbe hozott.

Mrs. Mahoney: Ugyan, ugyan, Mr. Greenaway!

Mr. Greenaway: S ezt könnyű megérteni. Velem szemben ül egy ur, akit a természet és jó sors minden természeti adománnyal felruházott, akinek megjelenése hódító, akinek szerencséje szinte megdöbbentő, akit semmiféle gondok nem bántanak, aki délelőtt Miss Mabel Sternét hódítja s este a kártya hölgyeit tartja kézben. Akire, hogy úgy mondjam, Fortuna istenaszszony két kézzel szórja jóleső adományait. Nem bánom, ha kinevetnek is, meg kell, hogy mondjam, ez engem bánt.

Mrs. Etrangin: Én kértem Önt, Mr. Greenaway!

Mr. Greenaway: Köszönöm, asszonyom, jólesik az a tudat, hogy van egy érző szív, amely engem megért.

Mrs. Etrangin: Csak lassan, kedves Mr. Greenaway, csak lassan! A dolog nem olyan nagyszabású, mint amilyennek azt Ön most fel akarja tüntetni. Mert hisz én mindenkit megérték, nemde, Marion?

Marion: Ugyvan, mama!

Mrs. Etrangin: Hogyis van az azzal a szép Mabel-lel?

Mr. Greenaway: A tegnapi korzón Joncherolles-sel kocsizott.

Mrs. Etrangin: És azt hiszi, hogy ez több, mint muló szeszély?

Mr. Greenaway: Joncherolles ma bizonyára azt hiszi, hogy ez több, mint muló szeszély és holnap ugye lehet már nem is emlékszik arra, hogy Miss Mabel Sterne a világon van.

Mrs. Mahoney: Mr. Greenaway mindig szeretette a tulzásokat.

Mr. Greenaway: Én legfeljebb csak tulzot-tan beszélék, de Joncherolles tulzot-tan cselekszik. Annyi bizonyos.

Mrs. Etrangin: Nem tudom, hogy miért bántja Önt ez a kocsikázás!

Mr. Greenaway: Megmondom kereken. Engem maga Joncherolles jelenléte bánt. Az a tény, hogy Joncherolles van, — ingerel.

Mrs. Etrangin: Nagyon sajnálom, hogy érdekes fejtegetéseit nem hallgathatom tovább, nekünk mennünk kell. Nemde, Marion?

Mrs. Mahoney: Nem tartóztatom, kedves bárátnóm, Ön tudja legjobban, hogyan kell felhasználni idejét.

Mrs. Etrangin: Kedves Ellin, maga a legbájosabb háziasszony, s én valóban örülök, ha magát látom. Nagyon kedves lenne, ha holnap este megjelenne a páholyomban. És ha lehet, hozza el kedves férjét is. Hogy van Mr. Mahoney? Sokat dolgozik? Alig látni! Szegény asszony, akinek ilyen nagyon elfoglalt férje van, nemde, Marion?

Marion: Nem, mama! Ez egyszer nem vagyunk egy nézetben. Én azt hiszem, hogy boldog az az asz-

szony.
Maho
A
Mario
vonn
jét n
A
ból la
lével
csak
Mrs.
berek
A
Mario
A
azt, k
tudom
A
kedve
holnap
Nemd
A
megm
A
asztán
A
asszon
A
A
és m
A
retem
A
Mo

szony, akinek olyan kiváló férje van, mint Mrs. Mahoney-nek.

Mrs. Mahoney: Ön igazán nagyon kedves, Miss Marion! Férjem valóban sokat dolgozik, alig tudom elvonni dolgozó asztala mellől és jobb lenne, ha idejét nem forditaná kizárólag az ő eszméinek.

Marion: Amennyit én tudok munkásságáról, abból látom, hogy Mr. Mahoney nagy gondolatok kivitelével foglalkozik. Eddigi sikerei nagyszabásuak. S én csak azt mondhatom újra meg újra, hogy Ön boldog, Mrs. Mahoney, mert a férje egyike a legkiválóbb embereknek.

Mrs. Etrangin: Láthatja, Mr. Greenaway, hogy Marion a komoly leányok fajtájából való.

Mr. Greenaway: Én sohasem mertem remélni azt, hogy Miss Marion figyelmét csekély személyemre tudom terelni.

Mrs. Etrangin: Adja át, kérem, üdvözetemet kedves férjének és ha lehet, őt is hozza el magával holnap. Megmondhatja neki, hogy Marion szívesen látja. Nemde, Marion?

Mrs. Mahoney (Mosolyogva): Nem felejttem el megmondani.

Mrs. Etrangin: A viszontlátásra! (Bucsuzkodás, aztán Mrs. Etrangin és Marion el.)

Mr. Greenaway: Mrs. Etrangin nagyon elmés asszony.

Mrs. Mahoney: Szellemes asszony!

Mr. Greenaway: Örülök, hogy elment.

Mrs. Mahoney De furcsa! Épen most dicsérte és mégis örül, hogy elment?

Mr. Greenway: Ugyvan! Mert én nem szeretem a szellemes asszonyokat.

Mrs. Mahoney: Mért nem?

Mr. Greenaway: Mert ők ezen szenvedélyüknek mindent feláldoznak, céljuk csak egy — ők szellemesek.

Mrs. Mahoney: Én szeretem Mrs. Etrangint, valóban kedves, szeretetreméltó igazi uriasszony.

Mr. Greenaway: Sajnálom Miss Mariont.

Mrs. Mahoney: Ugyan, ugyan, Mr. Greenaway.

Mr. Greenaway: Mert az a legborzasztóbb lehet, hogy egy ilyen bájos leánykának az anyja — szellemes.

Mrs. Mahoney: De különös hangulatban van maga ma!

Mr. Greenaway: Már megmondtam az okát, felbőszít engem az, hogy a sors velem szemben ennyire igazságtalan.

Mrs. Mahoney: Ugy véli, hogy igazságtalan. Én azt hiszem, hogy magának van a legjobb élete kezek e földön.

Mr. Greenaway: Ez csak látszat, sajnos, nincsen így.

Mrs. Mahoney: Ha nincsen így, akkor ebben csak maga a hibás. Meg vagyok róla győződve, hogy Önnek semmi néven nevezendő gondja nincsen.

Mr. Greenaway: Téved. Alapjában véve minden embernek meg van a maga baja. De én ezzel nem törődöm, elég nekem a magamé.

Mrs. Mahoney: Így beszél a világ leggazdagabb embere, aki fiatal, aki egészséges. Semmi gondja, semmi dolga. Azt teszi, ami neki jólesik, ami neki tetszik. Én azt hiszem, a maga bajának tétlensége a neve.

Mr. Greenaway: Lehet, de mit csináljak.

Mrs. Mahoney: Foglalkozzék valamivel.

Mr. Greenaway: Milyen egyszerűen hangzik ez — foglalkozzék valamivel. Mivel foglalkozzam?

Mrs. Mahoney: Ebben már nem tudok Önnek tanácsot adni. Keressen valamit, ami érdekli.

Mr. Greenaway: Azt hiszem, ez a legnehezebb dolog a világon.

Mrs. Mahoney: Ha az édes atya hallaná. Ő, aki meg volt róla győződve, hogy mindnent megtett magáért, amikor ezt a rengeteg vagyont magára hagyta.

Mr. Greenaway: Hiszen ez az, úgy kaptam, tehát nem tudom megbecsülni. Természetesnek veszem, s nincs előttem értéke. Az atyám kitűnő kereskedő volt, mondják, geniális ember, mert sikerült neki. Akiknek sikerük van, azok mind geniálisak.

Mrs. Mahoney: Ön nem hiszi azt, hogy a tehetséges embernek feltétlen sikert kell aratnia.

Mr. Greenaway: Nem. A tehetség maga nem elég. Még egy jó adag szerencse is kell hozzá. Anélkül ez nem megy. Anélkül semmi sem megy. Tudok rá egy példát. De mondja, nem untatom az ilyen beszéddel?

Mrs. Mahoney: Dehogy! Sokkal jobb szeretem, ha ilyesmiről beszél, minthogyha léhaskodik.

Mr. Greenaway: Láthatja, Mrs. Mahoney, ha Önnel vagyok egyedül, mindjárt egészen másképp érzem magam. Hogy ugymondjam, előnyömre megváltozom. Ha maga a hallgatóm, akkor okosan tudok beszélni.

Mrs. Mahoney: Igazán meg van ez utóbbiról győződve?

Mr. Greenaway: Ne csipkedjen. Ne sajnálja azt, hogy jó hozzám. Sőt lássa, én arra kérem, legyen is jó hozzám.

Mrs. Mahoney: Hogy érti ezt?

Mr. Greenaway: Legyen jóindulatu velem szemben s ha szívesen lát házánál, az ne legyen külső,

puszta udvariasság. Én tudom, hogy nem vagyok Önnek rokonszenves, nos, miért nem felel erre?

Mrs. Mahoney: Ez izléstelenség, erre nem felelek.

Mr. Greenaway: Már megfelelt. Nem abban volt a válasz, amit mondott, hanem ahogyan mondta.

Mrs. Mahoney: Igyék meg egy csésze teát és hagyjuk ezt.

Mr. Greenaway: Nem, ne hagyjuk ezt. Én most nem véletlenül beszélek erről, hanem szándékosan.

Mrs. Mahoney: Igazán? A dolog kezd érdekes lenni.

Mr. Greenaway: Ugy van! Magam is azt hiszem.

Mrs. Mahoney: Hát csak rajta, mondja el hamar a mondókáját, még mielőtt valaki megzavar.

Mr. Greenaway: Örömmel látom, hogy kíváncsi. Mindjárt el is kezdem a dolgot. Az Ön ura —

Mrs. Mahoney: Az uram! — Miköze mindehhez az uramnak?

Mr. Greenaway: Van köze hozzá. Az Ön ura nem olyan ember, mint én.

Mrs. Mahoney (Gunyosan): Igazán ezt hiszi?

Mr. Greenaway: Azt. Az Ön ura tehetséges ember, én tucatember vagyok. Különbségnek ez elég nagy, az Ön ura, mint kereskedő, nagy sikereket aratott, tekintélyes vagyonra tett szert, de akkor felhagyott az üzletével s egy egész más uton ment tovább. A tudományos pályára lépett, tudós lett.

Mrs. Mahoney: Ezt én mind tudom.

Mr. Greenaway: Jobban, mint én. És ha most mindezt felemlitem, csak azért teszem, mert a dologhoz tartozik. Kérem szíves türelmét. Az ipari vegyészet te-

rén Mr. Mahoney egy valóban genális találmánnyal tudna szerepelni.

Mrs. Mahoney: Tudna?

Mr. Greenaway: A férje még mindig a végleges megoldás alatt áll. Holnap meghozhatja a kérdésre a feleletet, amely nemcsak hirt és dicsőséget, hanem egy nagy vagyont is jelent. De a holnap pénzbe kerül. Sok pénzbe.

Mrs. Mahoney: Nos és, mit érdeklí ez Önt?

Mr. Greenaway: Ez engem tegnap este óta érdekel. Mr. Mahoney ugyanis tegnap este felkeresett engem a klubban.

Mrs. Mahoney: Felkereste Önt?

Mr. Greenaway: Ugy van! Magam is csodálkoztam ezen. Egy ajánlattal jött és felszólított, hogy az ő munkásságában legyek társa.

Mrs. Mahoney: Ön az ő társa?

Mr. Greenaway: Ugy-e mulatságos dolog? Én legyek az, aki őt a bonyolult tudományos megoldásokban segíti. Ahá, de nem mint szellemi munkatárs, — hiszen Ön jól tudja, hogy én nem értek semmihez — hanem, mint pénzember.

Mrs. Mahoney: Mit mond?

Mr. Greenaway: Ugy van! Mr. Mahoney megtisztelt a bizalmával és elmondta, hogy az eddigi kísérletek és kutatások felemésztették vagyonának egyharmadát, anélkül, hogy végleges eredményhez jutott volna.

Mrs. Mahoney: És a másik kétharmad rész? Azzal mi lett?

Mr. Greenaway: Azt Ön költötte el, szépséges asszonyom!

Mrs. Mahoney: Ez nem igaz! Különben is mi köze hozzá?

Mr. Greenaway: Ez valószínűleg igaz, és esetleg még lehet közöm hozzá.

Mrs. Mahoney: Mit akar?

Mr. Greenaway: Tanácskozni akarok Önnel. A férje egy üzletet ajánlott fel nekem és én Öntől akarom megtudni, vajjon érdemes-e nekem a felajánlott üzlettel foglalkozni.

Mrs. Mahoney: Ezt végezze el a férjemmel.

Mr. Greenaway: Ezt Önnel fogom elvégezni. Mert, ne vegye rossz néven, engem Ön sokkal jobban érdekel, mint a férje.

Mrs. Mahoney: Mit akar tőlem?

Mr. Greenaway: Majd arra is rátérünk. Tény az, hogy Önök a tönk szélén állanak.

Mrs. Mahoney: Ez nem igaz.

Mr. Greenaway: Ez igaz. Különben erről kár vitatkozni. Ez tény és én csak hangsúlyozni kívánom, hogy Önök a tönk szélén állanak. A férje kutatásai, nagyszabásu tervei engem nem érdekelnek. Sokkal léhábbr vagyok, semhogy az ilyesmi lekössön. A dolog üzleti része sem bánt. Nekem mindegy, hogy holnap, vagy holnapután néhány millióval több-e a pénzem, mint ma. Engem az egész üzletben — Ön érdekel, szép asz-szony!

Mrs. Mahoney: Hogy engedheti meg magának ezt a hangot!

Mr. Greenaway: Csöndesebben. Lássa, én is egészen nyugodt vagyok.

Mrs. Mahoney: Kiutasítom.

Mr. Greenaway: Milyen szép, amikor haragszik. Az arca lángol, a szeme szikrázik, szeretem Önt. Vágyom Ön után. Birni akarom Önt.

Mrs. Mahoney: Elég! Nyomorult ember!

Mr. Greenaway: Csak szidjon. Szeretem, ha szid. Legalább valami indulatot kiváltottam Önből. Oly szerény vagyok, ezzel is megelégszem.

Mrs. Mahoney: Utálok Önt!

Mr. Greenaway: És én szeretem Önt! Különös helyzet, nemde! Tudom, hogy Önt nem lehet megközelíteni. Tudom, hogy Ön hü, odaadó hitvese férjének és talán épen ez az, ami különös módon hat reám.

Mrs. Mahoney: Mi jogosítja Önt fel arra, hogy velem ilyen léha, kihívó hangon beszéljen?

Mr. Greenaway: A helyzet!

Mrs. Mahoney: Nem hittem volna, hogy ennyire nem gentleman!

Mr. Greenaway: Köszönöm eddigi jó véleményét, mindketten izgatottak vagyunk, próbáljunk meg és beszéljünk most nyugodtan.

Mrs. Mahoney: Nincs mit beszélnünk egymással.

Mr. Greenaway: De van! Hallgasson meg! Ön valószínűleg szereti az urát. Jó feleség és így kell, hogy az urán segítsen.

Mrs. Mahoney: Ehhez Önnek semmi köze.

Mr. Greenaway: De van! Magam akarom, hogy közöm legyen ehhez. És Ön nem gátolhat meg abban, hogy Ön iránt a legmelegebben a legőszintebben érdeklődjem.

Mrs. Mahoney: Hiába kellemkedik, előbbi viselkedését nem felejttem el.

Mr. Greenaway: Belátom, hogy tévedtem. Amikor nyíltan és ridegen ismertettem Önnel a helyzetet, ezt más formában is megtehettem volna.

Mrs. Mahoney: Nem tehettem volna meg semmiféle formában.

Mr. Greenaway: Nagyon kérem, legyen egy kis türelemmel és hallgasson meg nyugodtan. Tény az, hogy Mr. Mahoney igen nagy bajban van.

Mrs. Mahoney: Nem hiszem.

Mr. Greenaway: Igen nagy bajban van, különben nem fordult volna hozzám.

Mrs. Mahoney: Ha az uram ezt tette, — eljárást nem értem.

Mr. Greenaway: Ma még nincs oka arra, hogy szavaimban kételkedjék. Eddig még nem hazudtam Önnek. Hallgasson meg, kérem, mindjárt befejezem mondkámat. Mr. Mahoney, amint már mondtam, engem nem érdekel, sem ő, sem a kutatásai. Ön az, aki nagyon is érdekel, sokkal jobban, semmint Ön hiszi.

Mrs. Mahoney: Hallgasson!

Mr. Greenaway: Nem hiszem, hogy megsértem azzal, ha elmondom, hogy szeretem. Igazán és őszintén szeretem. Ámbár ez az érzés nem önzetlen érzés. Szeretném Önt fényben és pompában látni. Meg akarom óvni mardosó karmoktól, de azt is akarom, hogy Ön tudja, hogy miért teszem mindezt.

Mrs. Mahoney: Nekem Öntől nem kell semmi.

Mr. Greenaway: Ezt a jó kötelességtudó hitves mondatja Önnel és ez jól illik Önnek ez az erény, a sértett asszony büszkesége és most talán még jobban szeretem azért, mert nekem megközelíthetetlen. Szereti az urát?!

Mr. Mahoney: En nem tartozik Önre.

Mr. Greenaway: Megértettem. Mr. Mahoney lehet, hogy nagyon szereti Önt, de nekem úgy tetszik, hogy még sokkal jobban szereti kutatásait, terveit, gondolatait. S ép azért nem hiszem, hogy oly nagy ál-

dozat lenne az Ön részéről, ha szívéljesebben foglalkoznék velem.

Mrs. Mahoney: A beszéde untat.

Mr. Greenaway: De azért mégis kíváncsian hallgatja, mert jólesik a hiuságának. Nézzen engem más szemmel, mint ahogy most néz. Nagy dolog az, amikor az ember szeret és csodálatos érzés az, amikor az embert szeretik. Ön fiatal, szép, ragyogó, mért akarja magától eldobni ezt az életet, amelyhez feltétlenül joga van.

Mrs. Mahoney: Együgyű csábitó.

Mr. Greenaway: Együgyűnek mond? Mert őszintén beszélek? Lehet, hogy igaza van s én mégis csak azt mondom, ma én vagyok a fény, a pompa, a gondtalanság, és Ön bizonyára tudja, mily nagy hatalom a pénz.

Mrs. Mahoney: Utálom — érte! Utálom! Jelenléte felbőszít, a nézése bánt, a szava sért, ne higgye, hogy tehetetlenül állok Önnel szemben. Ne higgye, hogy tűrnöm kell ezt a meggyaláztatást. Tudok magamon segíteni! Nem vagyok oly védtelen, mint amilyennek hisz, gyalázatos viselkedését nem tűröm. Takarodjék! Vagy azt akarja, hogy az inasommal dobassam ki!

Mr. Greenaway: Sokkal okosabbnak hittem. Sajnálom Önt. S újra csak azt mondom, jobb, ha szívesen fogad, mintha kidob.

Mrs. Mahoney (A baloldali ajtón akar távozni, mikor az felnyílik és belép Mr. Mahoney).

Mr. Mahoney: Jó napot, édesem! Jó napot, Mr. Greenaway! Most tudtam meg, hogy Ön itt van. Örülök, hogy látom. (Feléje megy, hogy kezet nyújtson neki.)

Mrs. Mahoney: Mégállj! Ne nyujts kezet ennek az embernek!

Mr. Mahoney: Mi az? Mit mondasz?

Mrs. Mahoney: Megállj! Ne nyujts kezet ennek az embernek, nem uri ember.

Mr. Mahoney: De Ellin!

Mrs. Mahoney: Én mondom és te hihetsz nekem.

Mr. Mahoney: Én nem értelek!

Mrs. Mahoney: Hallgass meg, mindjárt meg fogod érteni. Ez az ember az imént elmondta nekem, hogy te felkerested a klubban, felszólítottad, hogy pénzzel segítsen további munkásságodban.

Mr. Mahoney: Ez igaz! De nem hatalmaztam fel Greenaway urat arra, hogy ezt feleségemnek elmondja.

Mrs. Mahoney: Nos a derék Mr. Greenaway elmondta és különös célja volt vele, kijelentette, hogy szívesen segít, ha a szeretője leszek!

Mr. Mahoney: Ezt mondta?!

Mrs. Mahoney: Ezt! Nincs rá okod, hogy szavamban kételkedj.

Mr. Mahoney (Mr. Greenaway-hez): Takarodj! Menj innen rögtön, mert leütlek!

Mr. Greenaway: Sajnálom, hogy nem értjük meg egymást. (Meghajtja magát, el.)

Mrs. Mahoney: Látod Róbert, látod!

Mr. Mahoney: Szegény Ellin — bocsáss meg.

Mrs. Mahoney: Hogy is fordulhattál ehhez az emberhez.

Mr. Mahoney: Tévedtem, Ellin, azt hittem, uri ember.

Mrs. Mahoney: Idegenhez még, ha bajban vagy, — ez fáj, Róbert!

Mr. Mahoney: Ne haragudj, édesem, nem akartalak az én gondjaimmal zaklatni.

Mrs. Mahoney: Nincs-e jogom hozzá, hogy gondjaimban ép úgy osztozzam, mint ahogy osztoztam sikereidben?

Mr. Mahoney: Meg akartalak kimélni e kinzó gondoktól. Nem bizalmatlanság, nem közöny vezérelt, elhiheted. Akit szeretek, azt el akarom halmozni minden jóval és meg akarom óvni minden rossztól — ez csak természetes.

Mrs. Mahoney: És látod, milyen másként lett minden! Idejön ez az ember és ő mondja el, hogy a tönk szélén állunk.

Mr. Mahoney: Még nem tettem le a fegyvert, még küzdök.

Mrs. Mahoney: Az idegen hozza hírül, hogy fogytán a pénzünk.

Mr. Mahoney: A következő óra már busásan kárpótolhat mindezért.

Mrs. Mahoney: Ez az ember jelenti ki nekem, hogy vagyunk egyharmadát a te kutatásaid emész tették fel és hogy kétharmadát én költöttem el.

Mr. Mahoney: Ezt nem volt neki joga mondani!

Mrs. Mahoney: Tőled tudja, — tegnap este még a bizalmasod volt.

Mr. Mahoney: Nem tőlem tudja! Hogy hiheted ezt!

Mrs. Mahoney: Mért mondta volna!

Mr. Mahoney: Mert rossz ember! Én soha senkinek nem adtam számadást arról, hogy mi mennyit költünk, de a léha társaság, amelyben te élsz, az tartja számon minden lépésünk árát. Csak nem hiszed, hogy hogy bármily helyzetben is én kiszolgáltatlak téged.

Csak nem hiszed, hogy ma kevésbbé szeretlek, mint ahogy szerettelek házas életünk első napjaiban.

Mrs. Mahoney: Nem tudom, mit higgyek! Hiszen az utolsó három esztendőben oly ritkán látlak.

Mr. Mahoney: Jól tudod, hogy mivel foglalkozom.

Mrs. Mahoney: Semmit sem tudok. Semmivel se többet, mint azok, kik hozzád idegenek. Titkaid vannak?

Mr. Mahoney: De Ellin!

Mrs. Mahoney: Ez így van. Mások kedveskednek nekem azzal, hogy a férjem milyen geniális ember, van, aki irigyel, mert ilyen nagytehetségű embernek vagyok a neje és én boldog mosolylyal kell, hogy hallgassam őket. Magamban pedig ezalatt azt gondolom, ha tudnátok, hogy mennyire nem vagyok már a neje, a segítő társa, — megsajnáljátok.

Mr. Mahoney: De Ellin, hogy mondhatod ezt?

Mrs. Mahoney: Ez így van! Elvonultan élsz a világtól és nem törődöl senkivel és semmivel. Nem ilyennek képzeltem a mi jövőnket és nem hittem, hogy a munka valamikor ennyire megfoszt tőlem.

Mr. Mahoney: Súlyos vádakkal illetsz. Egész életem valóban nem más, mint jól tudod, egy folytonos küzdelem. Hisz mint szerény inasgyerek kezdtem pályámat, tanulmányaimat félbe kellett hagynom, mert édes atyám tulkorán szegényedett el.

Mrs. Mahoney: Így küzdötted fel magad, már fiatalon a legjelentékenyebb kereskedők sorába. Ezért csodáltalak és valószínűleg ezért is szerettelek meg. Látalak küzdeni s boldog voltam, amikor az irodádban alkalmaztál.

Mr. Mahoney: Azt hiszed, Ellin, hogy én el tudom valaha felejteni azt az órát, amikor az irodám-

ban jelentkezél és kissé elfogultan bár, de azért mégis határozottan fejtetted ki előttem a nagy indigó üzlet gondolatát.

Mrs. Mahoney: Amikor néztél engem s olyan komolyan végig hallgattál már a harmadik mondatnál, igazán nem tudtam, hogy mit beszélek s ha nem készültem volna napokon át az én mondókámra, hidd el, nem tudtam volna folytatni.

Mr. Mahoney: Olyan rettenetes voltam?

Mrs. Mahoney: Dehogy, Róbert! De egyszerre csak éreztem, hogy szeretlek téged. És csak az volt a vágyam, hogy te is szeress engem.

Mr. Mahoney: Igen, bizonyára ez is volt az, ami én reám hatott, ez a nagy érzés, mert megszerettelek. Hallottam a hangokat, halottam a szavakat, de nem tudtam, hogy mit mondasz, csak gyönyörködtem benned! Azért is mondtam, hogy add nekem előterjesztésedet írásban és mennyire meg voltam lepve, amikor nyomban átnyújtottad nékem a tervezetet.

Mrs. Mahoney: Készen volt. Mert sejtettem, hogy valamely oknál fogva nem tudom majd elmondani.

Mr. Mahoney: Látod, Ellin, ebben a pillanatban éreztem azt, hogy nem vagyok többé egyedül. Ott álltál előttem, az én segítő társam és én voltam a föld legboldogabb embere.

Mrs. Mahoney: S mily büszke voltam én, amikor te azt mondtad, hogy a gondolat jó és meg fogjuk valósítani. Igen, Róbert, így mondtad: »meg fogjuk valósítani!«

Mr. Mahoney: S együtt dolgoztunk a kivitelén, mennyi gond, mennyi aggodalom fűződött e nagyszabású vállalkozás napjaihoz. Mily édes gondok voltak azok.

Mrs. Mahoney: Akkor ismertelek meg teljes nagyságodban, és azt, mit én csak megsejtettem, te váltottad valóra.

Mr. Mahoney: Igen, Ellin, a kereskedőnek is meg van a maga csodálatos romantikája, ő is fogalmaz, felépit, kigondol. Nem a pénz az, mely engem erre a merész nagy vállalatra birt, a cselekvés ereje ingerelt erre.

Mrs. Mahoney: Veled éreztem, veled reménykedtem, veled aggódtam és veled ujjongtam s a legboldogabb voltam akkor, amikor nagy diadal koronázta munkásságunkat.

Mr. Mahoney: Mennyi finom hangulat, mennyi leirhatatlan és felejthetetlen mozzanat fűződik a mi nagy küzdelmünkhöz. És az oly természetes volt, hogy a győzelem napján magamhoz vontalak, magamhoz szorítottalak s a te csókod volt az én legdrágább jutalmam. — (Rövid szünet.)

Mrs. Mahoney: Mindezt tudod, Róbert. Mindezen épen úgy él még ma benned, mint azon napon, és mégis az utolsó három esztendő oly messze elvitt tőled.

Mr. Mahoney: Szép vagy, fiatal vagy! Jussod van hozzá, hogy meghódoljon előtted a ragyogó élet! Husz esztendővel vagyok idősebb náladnál s minden nap növeli ezt a husz esztendőt! A te gyönyörűséged a fény és a pompa s ez így van jól!

Mrs. Mahoney: Tévedsz, Róbert!

Mr. Mahoney: Nem tévedek — látlak! Őszintén mondom, ez így van jól! Az én életem a küzdés, a munka, melyet szeretek, melyen uralkodom s ez is így van jól! Tovább mentem. Nem vittelek magammal új munkám közé, mert nem akartam, hogy súlyos gondok emésszék szépségedet.

Mrs. Mahoney: Pedig, Róbert, ezt rosszul tetted.

Mr. Mahoney: Én úgy érzem, hogy nem tehettém másként. Szeretlek, Ellin, önzetlenül, őszintén. Ami kevés önzés eme érzésemben van, az is mind csupán a te javadat szolgálja.

Mrs. Mahoney: Mért hagytad el a piacot, melynek egyik ura voltál?

Mr. Mahoney: Szemrehányás hangzik ki szavadból és talán igazad van ma, amikor pénztelenül talál a holnap.

Mrs. Mahoney: Látod, Róbert, ha holnap ki kell mennünk a házból, mint tehetetlen koldusok!

Mr. Mahoney: Nem, Ellin, ez nem fog bekövetkezni, ennek nem szabad bekövetkezni. Mint diák sóvárogva lestem a percet, amikor majd a tudomány-nak ezen ágán működhetem. Boldog voltam, amikor vagyonom függetlenné tett, csak egyet nem tudtam, hogy nem bírom ki addig, míg célhoz érek, idő előtt kell idegen segítséghez folyamodnom.

Mrs. Mahoney: Azt akarod mondani, hogy ennek én vagyok az oka?

Mr. Mahoney: Mind a ketten. Kedvtelésünknek éltünk, csak hogy én egy nagy eredményt látok már magam előtt, mely busásan meghozza a maga gyümölcsét s akkor aztán szórhatod a pénzt, nem kell, hogy számolj vele, egy nagy vagyon urnője leszel, csak most légy erős, most bizzál bennem!

Mrs. Mahoney: Hogy bízhatom benned, amikor nem tudom, hogy nem délibábot hajszolsz-e, amikor így hallak beszélni, azt kell hinnem, hogy együgyű álmodozó vagy, aki agyrémet hajszol s most, mikor felébredsz, már késő, nem tudsz menekülni.

Mr. Mahoney: Idáig jutottunk?! Te ezt látod ma bennem, akkor nem is szeretsz már, Ellin! Ellin,

te nem engem szeretsz! (Szünet.) Nézz a szemembe! és mondd: igen, vagy nem! (Szünet.) Nos?!

Mrs. Mahoney: Én — nem tudom!

Mr. Mahoney: De én tudom, most a válságos pillanatban, most állok egyedül, elhagyottan. Nem én vagyok, aki kizárt téged e küzdelemből, hanem te vagy az, aki nem jöttél velem.

Mrs. Mahoney: Ez nem igaz!

Mr. Mahoney: De igen, ez az igazság. Nézzünk bátran a szemébe. Nemcsak a jelen roppant most össze, hanem a múlt, azt kell hinnem, hogy eddigi velem való életed is csupán szemfényvesztés, hazugság.

Mrs. Mahoney: Róbert, te ezt mondd nekem? Ezt mondd?!

Mr. Mahoney: Nem mondhatok mást!

Mrs. Mahoney: Ez a te véleményed rólam?

Mr. Mahoney: Hagyj most, ne zaklass! Sok minden omlott most bennem össze, és ezt te nem fogod megérteni soha! Megfosztottál engem a hitemtől, mit adsz érte cserébe!

Mrs. Mahoney: A te hited a munkádban van! Én csak játékszered voltam, házi bálványod s a bálványnak már nincs varázsa, akad más bálvány!

Mr. Mahoney: Különös beszéd! Te megváltoztál. Hol keressem e változásnak az okát?

Mr. Samuel (Feltárja az ajtót és jelenti): Marquis de Joncherolles! (Joncherolles bejön és Mr. Samuel elvonul és beteszi az ajtót.)

Joncherolles: Bonjour Madam! (Meghajtja magát.) Bonjour monsieur Mahoney!

Mrs. Mahoney: Örülök, hogy eljött. Hogy van?!

Mr. Mahoney: Hogy van kedves Marquis?

Mrs. Mahoney: Akar egy csésze teát?

Joncherolles: Köszönöm, asszonyom. Nos, kedves Mr. Mahoney, mikor lepi már meg a világot a nagy eredménygel?

Mr. Mahoney: Bizony azt még magam sem tudom. A világnak ez egyszer türelemmel kell lenni. (Léülnek, Mrs. Mahoney teát ad Joncherollesnek.)

Joncherolles (Megköszöni a teát): Köszönöm.

Mrs. Mahoney: A teáért meséljen valamit cserébe, valami újat, valami érdekeset.

Joncherolles: Igazán sajnálom, hogy nem szolgálhatok.

Mrs. Mahoney: Ugyan, marquis, ne keresse magát.

Joncherolles: Valóban nem szolgálhatok, mert ami érdekes újdonság van, azt mind mások mondják el, — rólam!

Mrs. Mahoney: Igen, igen, a lakat meg a kulcs, nemde?

Joncherolles (Vidáman): Igazán megható, hogy mennyire foglalkoznak itt velem. Nem is tudom, mivel érdemeltem meg.

Mrs. Mahoney: Nem érdemelte meg semmivel, de tény az, hogy a mi társaságunkban Ön az egyetlen érdekes férfi. Ennyi az egész.

Joncherolles: Ezzel pirit rám a férj jelenlétében! Aki sokkal érdekesebb és sokkal értékesebb ember, mint én.

Mr. Mahoney: Nos, de én nem akarok Önnel versenyezni. Hiába is fáradoznám, ezért, ha megengedi, megyek! (Meghajtja magát és elmegy.)

Joncherolles (Rövid szünet után): Mi baja van az uradnak?

Mrs. Mahoney: Semmi!

Joncherolles: Megtudott talán valamit?

Mrs. Mahoney: Nem!

Joncherolles: Tegnap a klubban volt!

Mrs. Mahoney: Tudom!

Joncherolles: Mr. Greenaway-el beszélt bizalmasan.

Mrs. Mahoney: Azt is tudom!

Joncherolles: Mr. Greenaway veszedelmes ember.

Mrs. Mahoney: Gyűlölöm!

Joncherolles: Megbántott?

Mrs. Mahoney: Meg!

Joncherolles: Tudja az urad?!

Mrs. Mahoney: Tudja.

Joncherolles: Nos és —

Mrs. Mahoney: Semmi!

Joncherolles: Fajankó! — Megbosszullak!

Mrs. Mahoney: Köszönöm!

Joncherolles: Szeretsz?

Mrs. Mahoney: Mért érdekel ez téged? Hisz te most egy színésznőnek udvarolsz!

Joncherolles: A látszatért. Hiszen tudod édesem, csak téged imádlak! Szeretsz?

Mrs. Mahoney: Szeretlek! (Átöleli Joncherolles-t megcsókolja és rögtön utána elbocsátja. Majd nyugodt hangon): Kell-e még egy csésze tea marquis ur? (Ebben a pillanatban az ajtó szétnyílik és Mr. Samuel megjelenik.)

II. FELVONÁS

(Nagy szalon Etrangin-éknél. Fényes estély társaság van együtt. Egyes csoportokba képződnek a szalonban. Egyik sarokban három ur áll. Mr. Gray, Mr. Howlet és Mr. Gordon.)

Mr. Gray: És azt hiszik, hogy a dolog menni fog?

Mr. Howlet: Az elmélet mellette bizonyít!

Mr. Gray: Az elmélet sok mindent megenged és sok mindent bizonyít.

Mr. Gordon: Meg kell várni az eredményeket.

Mr. Gray: De nem lehet tétlenül nézni. El kell készülni erre a dologra, s tudnunk kell, hogy mit teszünk, ha Mr. Mahoney új hőfejlesztési eljárása jónak bizonyul.

Mr. Howlet: Akkor egész egyszerűen társulunk.

Mr. Gordon: Feltéve, hogy ő is társul akkor velünk!

Mr. Gray: Hiszen épen ez az. Belemenjünk-e egy dologba, amely ma még problematikus?!

Mr. Howlet: De amely holnap a legnagyobb meglepetés az ipar terén!

Mr. Gray: Ha sikerül!

Mr. Gordon: Én régóta ismerem Mr. Mahoneyt, megbízható ember, alapos ember, nem csinál hiábavaló dolgokat.

Mr. Howlet: Ez szerencse dolga. Mindnyájan akarunk, akarunk...

Mr. Gray: Akarjuk a sikert. De a legjobb esetben ez nem elég.

Mr. Gordon: Én bizom Mr. Mahoney-ben.

Mr. Howlet: Én a tényekben bizom.

Mr. Gordon: Sajnálom, ha nem vesz részt a syndikatusban és remélem, hogy eljön az idő, amikor Ön is sajnálni fogja, hogy lemaradt.

Mr. Howlet: Eddig nekem is rokonszenves volt a dolog, de nem találja különösnek, hogy Mr. Greenaway, aki eddig feltétlenül hive volt Mr. Mahoney-nek, egyszerre csak ellene fordul!

Mr. Gordon: Ez Greenaway dolga!

Mr. Gray: Igen ám, de ez egy jelenség, amelyet esetleg nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Mr. Gordon: Ugyan kérem, ki az a Mr. Greenaway, egy geniális apának jelentéktelen fia.

Mr. Gray: Aki ma nagy vagyonnal rendelkezik, tehát tényező.

Mr. Gordon: Sajnálom, hogy ellent kell mondanom, de én nem vagyok Önnel egy véleményen, ami Mr. Greenawayt illeti.

Mr. Gray: Kérem tény az, hogy Mr. Greenaway milliókkal rendelkezik.

Mr. Howlet: 10 vagy 12 millióval — azt hiszem!

Mr. Gordon: Ez még sem jelent semmit. Tett ő valaha valamit? Tud róla, hogy Mr. Greenaway az öröklött vagyonhoz szerzett valamit? Egy árva fityinget sem.

Mr. Howlet: És mégis!

Mr. Gordon: Szó sincs róla! Ő nagyon meggondoltan költi el a kamatait, és a 12 millió elveszett pénz.

Mr. Gray: Legyen nyugodt, az a 12 millió Greenaway halála után is meg lesz azon módon érintetlenül.

Mr. Gordon: Épen azért elveszett pénz. Ő nem vállalkozik, nem kereskedik. Még csak nem is pazarolja a pénzét s én sokkal jobban szeretem a tékozló fiut, mint az ilyen zsugorit.

Mr. Howlet: Mr. Greenaway nem zsugori.

Mr. Gordon: Mert költ magára? Mert nem von meg magától semmit? De azért van gondja rá, hogy a 12 milliója forgalomba ne jöjjön. Gyáva ember és én a gyáva embereket nem szeretem.

Mr. Gray: Ez Mr. Gordon személyes felfogása és én nem akarok vele vitatkozni. De mégis épen azért, mert Greenaway ennyire nem tényező a kereskedő világban, ezért tűnik fel nekem az, hogy ő elfordult Mr. Mahoney-től.

Mr. Gordon: Ez nem jelent semmit.

Mr. Gray: De igen, mi lelhetne, hogy ennyire dolgozik Mr. Mahoney ellen?

Mr. Gordon: Bizonyára nem üzleti meggyőződés!

Mr. Howlet: S épen most, amikor Mr. Mahoney épen közvetlen a megoldás előtt áll és pénzre van szüksége! Hogy az utolsó lépést — ha ugyan az utolsó — megtehesse.

Mr. Gordon: Szóval Önök nem rokonszenveznek Mahoney barátommal — ennyi az egész!

Mr. Gray: Megmondom őszintén, — nem! Elismerem, hogy Mr. Mahoney mint kereskedő elsőrangú volt, de én nem bízom az ő tudós voltában!

Mr. Howlet: Mutassa meg az eddigi eredményeket az általunk felkérendő szakembereknek, akkor talán segítjük további kutatásaiban!

Mr. Gordon: Azt hiszem, hogy Mr. Mahoney nem tart igényt arra, hogy az urak részt vegyenek a sündikatusban!

Mr. Gray: Kedves Gordon. Az üzlet — üzlet! A barátság pedig egy egészen más fejezet.

Mr. Gordon: Ez az Önök felfogása.

Mr. Howlet: Ugy van! S ez világos dolog, legalább is könnyen érthető!

Mr. Gordon: Én nem így gondolkodom, főleg ebben az esetben nem! S ezért nagyon sajnálom, hogy az Önök idejét igénybe vettem. Engedelmet kérek uraim!

Mr. Etrangin (A csoporthoz lép): Hogy vannak uraim?

Mr. Gray: Az ilyen páratlanul szép estélyen csak jól érezheti magát az ember.

Mr. Gordon: Ugy van Mr. Gray, s én nagyon jól érzem itt magam.

Mrs. Etrangin: Ennek igazán örülök uraim!

Mr. Gordon: Ahol a bájos háziasszony olyan szívesen látja vendégeit, mint itt — — —

Mrs. Etrangin: Ne bókoljon Mr. Gordon, ez nem illik Önhöz!

Mr. Gordon: Téved asszonyom, ez a látszólagos bók alapjában véve — színigazság.

Mrs. Etrangin: Ne mondja tovább, mert zavarba hoz.

Mr. Gordon: Büszke lennék arra, hogy társágunk legszellemesebb asszonyát zavarba hozhatnám.

Mrs. Etrangin: Ejnye, ejnye mi lelte? Olyan furcsa, amikor így ötleteskedik.

Mr. Gordon: Magam is azt hiszem, hogy most

nagyon furcsa vagyok, azért inkább abba is hagyom. Hadd szóljon Mr. Howlet, neki már ugys van valami mondani valója. Meglátni rajta.

Mrs. Etrangin: Nos, Mr. Howlet!

Mr. Howlet: Hogy van a kedves férje! Nem láttam még.

Mrs. Etrangin: Nem is fogja látni!

Mr. Gray: Valóban?! Miért?

Mrs. Etrangin: Azt kell hinnem, hogy a férjemnek nincsen szerencséje a mi estélyeinken. Illyenkor majdnem mindig akad valami dolga, s el kell utaznia.

Mr. Howlet: Különös véletlen!

Mrs. Etrangin: Én már meg is szoktam.

Mr. Gray: Hiába, első az üzlet.

Mr. Gordon: Nem mindenkinek! Példa rá Mr. Greenaway!

Mrs. Etrangin: Jó, hogy eszembe juttatja. Múlassanak jól uraim, Mr. Gordon nyujtsa a karját!

Mr. Gordon: A viszontlátásra uraim! (Karját nyujtja Mrs. Etranginnak, s a szalon egy másik sarkába vezeti.)

Mr. Gray: Ugy látszik Mr. Gordon a ház kedvence.

Mr. Howlet: Lehet, nem törődöm vele.

Mr. Gray: Jöjjön Howlet, szivjunk el egy szivart.

Mr. Howlet: Ez még aránylag a legokosabb foglalkozás.

Mrs. Etrangin (a szalon másik sarkában Gordonhoz): Igy ni! Üljön ide szépen mellém, na ne féljen, nem foglalom le sokáig.

Mr. Gordon: Nem vagyok olyan ijedős! Parancsoljon velem!

Mrs. Etrangin: Mondja csak, mi van Mr. Greenaway-el?

Mr. Gordon: Nem értem a kérdését.

Mrs. Etrangin: Mi van Mr. Greenaway-el!

Mr. Gordon: Hát van vele valami?

Mrs. Etrangin: Ugyan ne játsza a tudatlant!

Mr. Gordon: Igazán nem tudom mire céloz.

Mrs. Etrangin: Hiszen én is Mahoney párti vagyok.

Mr. Gordon: Ah, most már értem. Azt akarja tudni, hogy mért haragszik Mr. Greenaway Mahoney-ra?

Mrs. Etrangin: Végre kitalálta. Ugy van, ezt akarom tudni.

Mr. Gordon: Akkor ne engem kérdezzen, mert én igazán nem tudom.

Mrs. Etrangin: Ugyan ne titkolózzék.

Mr. Gordon: Igazán nem tudom a harag okát. Legjobb lenne azt hiszem, ha ebben az ügyben magát Greenawayt kérdezné meg. — Meghivta?

Mrs. Etrangin: Természetesen! Hisz cselt szövk!

Mr. Gordon: És én talán a segítségére legyek, nemde?

Mrs. Etrangin: Dehogy! Ahhoz maga nem ért. Csak el akarom mondani magának.

Mr. Gordon: Cserében azért a titokért, amelyet én nem tudtam elmondani Önnek!

Mrs. Etrangin: Lehet! Tény az, hogy néhány nap óta Mr. Greenaway ádáz ellensége Mahoney-éknek.

Mr. Gordon: Ejnye, de nagy véleménynygel van Ön Greenaway barátunk felől.

Mrs. Etrangin: Hagyja el, az ilyen ember, ha nem is számít mint barát, határozottan veszedelmes, mint ellenség.

Mr. Gordon: Ha Ön mondja, elhiszem, mert az ilyenekben a nőknek sokkal finomabb érzékük van.

Mrs. Etrangin: Örömmel látom, hogy okosodik, és tudja mi a tervem.

Mr. Gordon: Nem, de megmondja ugy-e?

Mrs. Etrangin: Ki akarom békíteni Mr. Greenawayt Mahoney-ékkel.

Mr. Gordon: Próbálja meg.

Mrs. Etrangin: Akar a segítségemre lenni?

Mr. Gordon: Ha megmondja, hogy mitévő legyek és tényleg hasznomat akarja venni.

Mrs. Etrangin: Ugy látszik nem bizik diplomata tehetségemben.

Mr. Gordon: En megvallom őszintén, nem szeretem ezt a Mr. Greenawayt, s ez az ember nem is érdekelt, se mint barát, se mint ellenség.

Mrs. Etrangin: Node az én kedvemért!

Mr. Gordon: Az Ön kedvéért mindent megteszek.

Mrs. Etrangin: Majdnem olyan elbájoló gavalér, mint marquis de Joncherolles.

Mr. Gordon: Kérem bók ez vagy sértés!?

Mrs. Etrangin: Ha én mondom!

Mr. Gordon: Akkor épen nem tudom, hogy mire véljem.

Mrs. Etrangin: Kedves Gordon, magának feltétlenül valami baja van.

Mr. Gordon: Nekem semmi bajom sincs!

Mrs. Etrangin: Dehogy nem! Ma szokatlanul ötletes.

Mr. Gordon: Akkor ez is az Ön bája — asszonyom!

Mrs. Etrangin: Ezt nem bírom ki tovább! — szököm!

Mr. Gordon: Szerencsés utat! (Egy kis csoport állt össze ezalatt a csoport egyik oldalán, ezek a következők: Mrs. Macfelson, Mr. Jersey, Mrs. Cravenhardt, Mr. Lesly és Mr. Hallt.)

Mrs. Macfelson: Miért teszik ezt!

Mr. Jersey: Szórakozásból!

Mrs. Cravenhardt: Ez már több, mint szórakozás!

Mr. Jersey: En szórakoztam!

Mrs. Macfelson: Maga nem játszott?

Mrs. Cravenhardt: Igazán nem játszott?

Mr. Jersey: Komolyan mondom, hogy nem, csak ott álltam és néztem a játékot.

Mr. Lesly: Hát ezt is lehet?

Mr. Hallt: Igy még leginkább szórakozás a dolog, ha az ember nyugodtan nézi, mint küzködnek mások.

Mrs. Macfelson: Nem fér a fejembe, ezt hogyan lehet megtenni.

(Mr. Gordon ezalatt lassan a csoporthoz jön.)

Mr. Jersey: Ez nagyon egyszerű. Ami eleinte játék az később jóformán észrevétlenül nagy harccá fejlődik.

Mrs. Cravenhardt: Rengeteg összegről beszélnek!

Mr. Lesly: Azt mondják 75.000 font.

Mr. Gordon: Csak 50.000.

Mr. Macfelson: Csak?!

Mr. Gordon: Csak, de remélem ez is elég.

Mr. Hallt: Ön is ott volt?

Mr. Gordon: Véletlenül. Láttam a finalet.

Mr. Jersey: A névjegyére írott összegekkel fizetett.

Mr. Lesly: Tehát mégis elfogyott a készpénze.

Mr. Hallt: És így mer veszíteni!

Mr. Gordon: Nagyon bizott a szerencséjében!
Mindvégig azt hitte, hogy a kártya megfordul!

Mr. Lesly: És kik játszottak vele?!

Mr. Gordon: Mindig mások és mások, jórészt
jelentéktelen játékosok.

Mr. Jerssey: Már beváltotta a »Bon«-jait?

Mr. Gordon: Ugy hallom 48 órai időt kért!

Mr. Hallt: Ez gyanus mi?

Mr. Gordon: Eddig nem gyanus, pénzt vár a
Continensről.

Mr. Hallt: Ugyan honnan?

Mr. Gordon: A Rajna mentén vannak birtokai.

Mrs. Macfelson: Hogy lehet ilyet tenni?

Mr. Gordon: Ön nem tenné úgy-e?

Mrs. Macfelson: Nem én!

Mr. Gordon: Látja ez kedves. Nem is való
asszony kezébe a kártya.

Mrs. Cravenhardt: Hát férfi kezébe igen?!

Mr. Gordon: Ha nyugodtan ki tudja fizetni vesz-
teségét és nyugodtan zsebre tudja vágni a nyereséget,
akkor igen.

Mrs. Macfelson: És ezt mi nem tudnók meg-
tenni?

Mr. Gordon: Azt hiszem, hogy nem.

Mr. Macfelson: Érdekes ember, aki így mer
játszani.

Mrs. Cravenhardt: Miért hiszi ezt?

Mr. Gordon: Mert Önök sokkal gyöngédebb
lelkűek.

Mrs. Cravenhardt: Milyen ez a marquis de
Joncherolles?

Mr. Lesly: Nem ismeri?

Mrs. Cravenhardt: Mindig hallottam róla, de sohasem volt alkalmam őt látni.

Mr. Hallt: Akkor bizonyára meglátja ma! — valószínűleg eljön.

Mrs. Cravenhardt: Ismeri?

Mr. Hallt: Felületesen!

Mrs. Cravenhardt: Mutassa be nekem!

Mr. Hallt: Nagyon szívesen, ha csak lehet.

Mr. Gordon: Figyelem hölgyeim, figyelem, a regényhős jön.

Mrs. Macfelson: Ez az?! Én is csak most látom így közelebbről.

Mrs. Cravenhardt: Csalódtam! Nem ilyennek képzeltem.

Mr. Hallt: Ezt megmondhatom neki?!

Mrs. Cravenhardt: Nem bánom, ha megmondja.

Mrs. Macfelson: Francia ember?

Mr. Gordon: Olyan mint a telivér párisi, kit regényekből ismerünk.

Mrs. Cravenhardt: De azért, ha az ember tudja, hogy kicsoda, nagyon érdekes.

Mr. Gordon: A hölgyek általában nagyon érdekes embernek tartják.

Mrs. Macfelson: Ami azt illeti, épen eleget hallottam róla.

Mrs. Cravenhardt: És ki vezette be őt társaságunkba?

Mr. Hallt: Mr. Mahoney!

Mrs. Macfelson: Igazán Mr. Mahoney hozta magával?

Mr. Gordon: Nem hinném, hogy magával hozta volna, én úgy tudom, — utiismeretség.

Mr. Hallt: Ő vezette be a klubba, ő ajánlotta, így hát bizonyára tudni fogja, hogy voltaképen ki ez a marquis.

Mr. Gordon: A marquis feltétlenül érdekes ember és ha Önöket annyira érdekli a dolog, itt van Mr. Mahoney s azt hiszem, ő szívesen elmondja róla, amit tud.

Mr. Mahoney (Aki éppen arra megy); Mit mondjak el?

Mrs. Macfelson: Jó estét. Mr. Mahoney, azt szeretnék tudni, hogy ki is ez a marquis de Jochenrolles.

Mr. Mahoney: Én a hajón ismerkedtem meg vele Európából jövet mintegy háromnegyed éve. Élénk eszű ember, uri ember én legalább azt hiszem.

Mrs. Cravenhardt; Tehát nem tudja bizonyosan!

Mr. Mahoney; Én mindig a legjobbat hiszem az emberekről, addig, amíg ők maguk nem szolgáltatnak okot arra, hogy más véleménygel legyünk felőle.

Mr. Hallt; Azt tudja, hogy tegnap a klubban nagy összegeket vesztett?

Mr. Mahoney! Hallottam róla, nagyon beszél.

Mr. Hallt; És hogy veszteségét nagy részben Bonokkal fizette.

Mr. Mahoney; Amelyeket holnap kell beváltani.

Mr. Lesly; És azt hiszi, be fogja ő azokat váltani?

Mr. Mahoney; Megvallom őszintén, hogy ez a kérdés egyáltalában nem foglalkoztat.

Mr. Jersey; Én nem bízom ebben az emberben.

Mr. Mahoney: Mert többet vesztett, mint a mennyi pénze zsebében volt? — ez temperamentum dolga.

Mr. Hallt: Különös temperamentum.

Mr. Mahoney: Eddig még nem maradt adósa senkinek.

Mr. Jerssey: Mert szerencsével játszott.

Mr. Lesly: Feltűnő szerencsével.

Mr. Mahoney: Azt kell hinnem, hogy Önök uraim irigylék ezt az embert.

Mr. Gordon: Van benne valami!

Mr. Jerssey: Ugyan mit irigyelnék!

Mr. Mahoney: Szerencsáját a kártya körül, és szerencsáját az asszonyok körül.

Mr. Gordon: Én is azt hiszem.

Mr. Mahoney: Különben ezt az urak sokkal jobban tudják, mint én, de nem mondják meg.

Mr. Hallt: Szóval nekünk nem szabad ezek után Joncherolles-ről nyilatkozni.

Mr. Mahoney: Dehogyan nem! De ha az ember mond valamit, akkor annak legyen is alapja.

Mr. Gordon: Nagyon könnyű az ember hirtelen csorbát ejteni, mert ezt mindenki meghallgatja.

Mr. Mahoney: És nagyon nehéz az esetleg könnyelműen ejtett csorbát kiköszörölni, mert ez már alig érdekel valakit.

Mr. Jerssey: Nem veszik észre hölgyeim, hogy Mr. Mahoney most leckétet bennünket?

Mrs. Cravenhardt: De igen, és én úgy vélem, hogy Önök ezt a kis leckét meg is érdemelték.

Mr. Mahoney: Köszönöm asszonyom!

Mr. Jerssey: De jó dolga van annak, akit a hölgyek támogatnak!

Mr. Gordon: Már megint irigykedik.

Mr. Mahoney: Legyen szabad még egyet megjegyezniem, mint temperamentum Joncherolles nekem határozottan rokonszenves.

Mr. Lesly: Ugyan miért? Hiszen Ön épen ellenkezője a marquisnak! Komoly ember, aki sem a játék, sem a vele járó élet iránt sohasem volt fogékony.

Mr. Mahoney: Ez tény! Én azonban úgy fogom fel a dolgot, hogy a játékos, meg a kutató szenvedélye tulajdonképen egy forrásból ered.

M. Hallt: Csak nem akarja ezzel azt mondani, hogy Joncherolles meg Ön ugyanezt csinálják.

Mr. Mahoney: Ennyire bizarr nem vagyok. Ha a temperamentum rokon is, eredményeiben nagyon különbözik.

Mr. Gordon: A kutató munkája produktív, a játékosé improduktív.

Mr. Mahoney: Mindenesetre érdekes tünet, hogy Önöket Joncherolles sokkal jobban foglalkoztatja, mint például a kormányozható léghajó kérdése, mely talán ma van oly aktuális, mint a marquis.

Mrs. Macfelson: Vagy mint az Ön kutatásai Mr. Mahoney!

Mr. Mahoney: Nagyszabásu hőfejlesztésről van szó, és ha ez érdekli Önt, asszonyom, szívesen mesélek róla.

Mr. Gordon: Nem is képzelhetem másképen, minthogy a hölgyeket a nagyszabásu hőfejlesztés igen nagyon érdekelle.

Mrs. Macfelson (nevetve): De elvégre Mr. Gordonnak igaza van, jöjjön Mr. Mahoney és szánjon nekem egy pár percet. (A csoport feloszlik, elszélednek a szalonban.)

Mrs. Etrangin (Mrs. Mahoney-el végigsétál a színen): Nem veszi rossz néven kedves Ellin, ha most egy bizalmasabb jellegű dologról akarok szólni.

Mrs. Mahoney: Dehogy is veszem rossz néven! Hiszen tudom, hogy Ön baráti jóindulattal viseltetik irántam.

Mrs. Etrangin: Erről meg lehet győződve!

Mrs. Mahoney: És miről van szó?

Mrs. Etrangin: Általában feltűnt, hogy Mr. Greenaway néhány nap óta — —

Mrs. Mahoney: Hagyjuk ezt! — — Ne haragudjék édes barátnőm, hogy félbeszakítom, de erről az emberről nem akarok beszélni.

Mrs. Etrangin: Haragszik Greenawayra?

Mrs. Mahoney: Gyűlölöm!

Mrs. Etrangin: Mit vétett Mr. Greenaway?

Mrs. Mahoney: Nem tudom elmondani! Nem akarom elmondani, azt azonban elhiheti, hogy van rá okom, amikor gyűlölöm.

Mrs. Etrangin: Mr. Greenaway az Önök haragosa?

Mrs. Mahoney: Ez rá vall!

Mrs. Etrangin: És egyebet sem tesz, mint-hogy lázít Önök ellen.

Mrs. Mahoney: Uri jellem!

Mrs. Etrangin: Az ilyen emberek, mint ő a legveszedelmesebbek.

Mrs. Mahoney: Nekünk nem árthat.

Mrs. Etrangin: Ne mondja ezt! Greenaway azok közül való, akiknek nincsen se lelkiismeretük, se becsületérzésük, s az ilyenek nagyon is tudnak ártani!

Mrs. Mahoney: De hát mit csináljak?

Mrs. Etrangin: Hallgasson rám, és fogadja meg a tanácsomat. Béküljön ki Mr. Greenaway-el.

Mrs. Mahoney: Szó sincs róla!

Mrs. Etrangin: Legyenek jó barátok!

Mrs. Mahoney: Azok után ami köztünk történt?

Mrs. Etrangin (Félbeszakítja): Igen, mert mindig azon kell lennünk, hogy a gonosz emberek legyenek barátaink sorában, s inkább a jók az ellenségeink között, így sokkal könnyebb a küzdelem. Nemde Marion?

Mrs. Mahoney: Kár, hogy Marion ezen okos mondást nem hallotta, mert ő most Joncherollest hallgatja. Nézze csak a marquis hogy udvarol neki.

Mrs. Etrangin: Nem féltem Mariont, ő az én nevelésem. És szeretném, ha Ön is ráhallgatna, s meglátná milyen jó dolga lenne.

Mrs. Mahoney: Ne kíváncsion tőlem lehetetlent. Én azzal az emberrel nem állok többé szóba.

Mrs. Etrangin: Nékem az az érzésem, hogy nem cselekszik helyesen, s én boldog lennék, ha rá hallgatna.

Mrs. Mahoney: Annyira faggat, hogy meg kell mondjam, hogy mi történt közöttünk, s ha még ezek után is tanácsolja, — —

Mrs. Etrangin: Legyen hozzám bizalommal édes Ellin (Felkelnek és tovább mennek).

(Joncherolles és Marion ezalatt a szalon egyik sarkába letelepedtek beszélgetve.)

Joncherolles: Szereti a nagy társaságot?

Marion: Néha!

Joncherolles: Neheztel amiért elvontam a hódolók köréből?

Marion: Ha jobban mulattat, mint azok az urak, akkor nem.

Joncherolles: Igy hát vakmerő dolog volt Önt idehoznom e fülkébe!

Marion: Ne higgye. Ha untat, ugys a faképnél hagyom.

Joncherolles: Eszerint előbb-utóbb elhagy. Mert bármit teszek is, végül mégis csak rám un.

Marion: Ez valószínű! Csakhogy ezt Önnek előbb kellett volna meggondolnia.

Joncherolles: Különös dolog az, azzal a meg-gondolással, szinte azt mondanám, hogy lehetetlen!

Marion: Igaza van. Az ember legtöbbször csak utólag látja be, hogy mily ostobán cselekedett.

Joncherolles: S akkor már igazán késő!

Marion: Azt beszélnek, hogy maga tegnap so-kat veszített a klubban.

Joncherolles: Szóra sem érdemes. Nem oly sok az egész.

Marion: 60.000 fontról beszélnek.

Joncherolles: Csak 50.000!

Marion: És Ön nem sajnálja ezt a pénzt?

Joncherolles: Én egyáltalában nem sajnálom a pénzt.

Marion: Igazán?

Joncherolles: Nem kérdésből mondom, sze-retem szórni a pénzt.

Marion: Pazarló ugy-e?

Joncherolles: Dehogy! Gyönyörködtet, hogy van. És gyönyörködtet, amikor tuladok rajta.

Marion: Jó dolga lehet:

Joncherolles: Mért gondolja!

Marion: Mert csak az a gondja, hogy szabadul-jon még tőle. De nincsen az a gondja, hogy miként szerezze meg.

Joncherolles: Azt hiszi?

Marion: Igy mondják! Azt mesélik, hogy Ön mulat, dorbézol, játszik, kalandokat hajhász és erről mind tudnak.

Joncherolles: Nem titkolódzom.

Marion: De arról nem tud senki, hogy Ön dolgoznék is.

Joncherolles: A munka nem arra való, hogy az ember kérkedjék vele.

Marion: Ez nagyon szépen hangzik, de azért még sem nézem Önt annak, mint aki a kenyerét keresi. Ahhoz másféle ember kell, olyan, mint Mr. Mahoney.

Joncherolles: Félek, ön tulbecsüli, mr. Mahoney.

Marion: Oh nem, nem szoktam csalódni férfiakban.

Joncherolles: Ugy? ön tehát nem tart ott, hogy a látszat csal.

Marion: A látszat, lehet, hogy csal, de Mr. Mahoney nem. Ő egy szimbólum. Előttem ő a munka, az energia, egyszóval, az igazi férfi.

Joncherolles: Vajha ezt a véleményét valaha én érdemelhetném ki!

Marion: Majd ha munkája révén eredményhez jut.

Joncherolles: Az a kérdés, mit nevezünk munkának és mit nevezünk eredménynek. Amiért nem kérkedem, amiért nem játszom az összeráncolt homloku tudóst, a nagy feltalálót, azért még nekem is lehet valami találmányom.

Marion (nevetni kezd).

Joncherolles: Lássa, most kinevet. S pedig azért nevet ki, mert komoly dologról beszéltem, legalább is akartam beszélni.

Marion: Ugyan, ugyan, kedves marquis. Csak nem akarja velem elhitetni, hogy magának találmánya van.

Joncherolles: Ez egyszer bármily mulatságosnak hangzik is, be kell vallanom, egy őszinte vallomás

alakjában, hogy nekem tényleg van egy találmányom, amelyet Rajna melletti birtokaimon fényes sikerrel ki is próbáltam.

Marion: Nem hittem volna magáról, hogy komoly dolgokkal foglalkozik.

Joncherolles: Munka nélkül nem élhet egy férfi. Az alkotás, valami újszerűnek a kigondolása, fölemelő dolog és emellett fejedelmi élvezet.

Marion: De miben áll az ön találmánya?

Joncherolles: A Rajna mederágyába turbinákat és egyéb vízerőgépeket helyeztem el és aztán ezeknek segítségével nemcsak világító mozgásban tartom gépeimet, hanem, ami eddig nem volt, megfelelő hőfejlesztés segítségével egyenletesen fűtöm is lakosztályaimat s mindezt a Rajna vizének segítségével.

Marion: Kissé fantasztikusan hangzik. Valami azt mondja nekem bensőmben: ne higuj neki.

Joncherolles: Tegyen próbára. Győződjék meg, hogy igazat mondtam-e most, vagy hazudtam.

Marion: Csak nem kívánja, hogy ezért Európába utazzam?

Joncherolles: A világért sem. Ezt egy szóval sem mondtam. Találmányomnak összes rajzai, sőt egy elég nagy modellje is itt van a lakásomon és ha megtisztelne, szívesen bemutatnám.

Marion: Nem mondom, ha egyszer arra járok. Hol is lakik?

Joncherolles: 42. East 16.

Marion: Ah, ott. Ugy holnap délután felfutok.

Joncherolles: Én előkeresem a rajzokat, beálitom a modellt, úgy, hogy egy pillanat alatt áttekintheti az egészet.

Marion: Mondom, úgy 3 órakor.

Joncherolles: Reméllem, sikerül meggyőzőnöm, hogy csalódott bennem.

Marion: Mennyiben?

Joncherolles: Mert nem nézte ki belőlem azt a férfit, aki képes alkotni.

Marion: Aha! Most titokzatosnak akar látszani!

Joncherolles: Mért akarnám ezt?

Marion: Mert el akarja velem hitetni, hogy igazán érdekes ember.

Joncherolles: Ön engem lenéz.

Marion: Nem, nincs rá okom.

Joncherolles: De nem becsül sokra.

Marion: Arra még Ön nem adott okot.

Joncherolles: Megengedi, hogy megszolgáljam, a jó véleményét?

Marion: Erre nem tudok felelni, mert Ön nekem mindeddig közömbös.

Joncherolles: Ön ezt számításból mondja.

Marion: Oh nem! Miért tenném.

Joncherolles: El akarja velem hitetni, hogy Ön más, mint a többi nő.

Marion: Kedves marquis, Ön határozottan kezelődik.

Joncherolles: Nem-a én tisztán látok!

Marion: Dehogy. Eleinte érdeklődést akart bennem kelteni Ön iránt, a maga módja szerint, s amikor látta, hogy az nem sikerül, most apró gyanúsításokkal próbálkozik.

Joncherolles: Haragszik?

Marion: Nem-a! Csak megállapítom az Ön eljáráását.

Joncherolles: Mégis kiérzem, hogy Ön inkább ellenséges indulattal van irányomban.

Marion: Mondottam már, hogy az képzelődés. En semmiféle indulattal nem vagyok Ön iránt.

Joncherolles: Megengedi, hogy gyakran együtt lehessenek Önnel?

Marion: Mi célja van velem?

Joncherolles: Szeretném, ha becsülne valamelyest.

Marion: Megvallom őszintén, hogy Ön engem ezek után még kevésbé érdekel, mint eddig.

Joncherolles: Csak nem akar kegyibe fogadni?

Marion: Most már émelyítő lesz. Vigyázzon marquis rossz uton halad.

Joncherolles: Bánt, hogy nem tud velem megbarátkozni.

Marion: Szerencsére nem kell komolyan venni ezt a bánatot.

Joncherolles: Hígyje el, hogy nekem rosszul esik.

Marion: Tudom a hiuságának.

Joncherolles: Tehát Ön tudatosan bánik velem így?

Marion: Ugy van! En már a beszélgetésünk elején elhatároztam, hogy így fogok Önnel szemben viselkedni.

Joncherolles: De miért?

Marion: Ez érzés dolga!

Mr. Greenaway (Hozzájuk lép): Ide ragadta el a galambot a sas?

Marion: Azt hiszem Mr. Greenawayt illeti ma este a pálma.

Mr. Greenaway: Hogy-hogy?

Marion: Annak szántam, aki ma a legémelyítőbb lesz, és e nehéz küzdelemben Ön jár legelől.

Mr. Greenaway: Ez is valami. Különben ha egy hölgy társaságában találom Joncherollest egyedül, akkor én mindig azt szoktam mondani: »Elragadta a galambot a sas!« vagy valamit ehhez hasonló.

Marion: Ez Joncherollesnek jó, már megszokhatta.

Mr. Greenaway: Harcias hangulatban van Marion kisasszony.

Marion: Nem-a. Tömlőkel nem harcolok.

Mr. Greenaway: Én leteszem a fegyvert.

Marion: Eddig talán forgatta?

Joncherolles: A kisasszonynyal nem lehet birni.

Marion: Uraim! Ezek után jobb, ha megyek. Mr. Gordon vezessen kérem a táncterembe. (A távolabb álló Gordon felé megy, aki karját nyújtja neki és távozik vele.)

Mr. Greenaway: A madárka elrepült.

Joncherolles? Hogy érti ezt?

Mr. Greenaway: Ugy, amint mondom.

Joncherolles: Nem vagyok madarász!

Mr. Greenaway: És én ezt elhiggyem?

Joncherolles: Egy bizonyos pontig nekem egészen mindegy, hogy Ön mit hisz, és mit nem hisz.

Mr. Greenaway: Ne riasztgassuk egymást. Nézzük csak! Az öreg Etrangin ma nagyon jól áll elsőrendű vállalatokban van érdekelve és a leány csinos.

Joncherolles: Sőt nagyon szép.

Mr. Greenaway: Ugy van, nagyon szép, csak egy baj van.

Joncherolles: És az?

Mr. Greenaway: Hogy az anyja, Mrs. Etrangin, tulokos asszony!

Joncherolles: Nagyon szép, hogy ily önzetlennül, eddig legalább önzetlennül, érdeklődik az én apró-

cseprő dolgaim iránt, hanem tudja, én is őszinte leszek Önhez.

Mr. Greenaway: Ezt már szeretem.

Joncherolles: Megmondom Önnek nyiltan, én nem rokonszenvezek Önnel.

Mr. Greenaway: Érdekes fordulat.

Joncherolles: Sőt kijelentem Önnek, hogy üldözni fogom. Üldözni fogom kérelhetlenül.

Mr. Greenaway: Köszönöm a szives figyelemztetést és meglepő nyíltsága arra bir engem, hogy még csak azt az egyet kérdezzem, mivel érdemeltam ki ezt a megtisztelő jóindulatát?

Joncherolles: Rászolgált! — Elhiheti!

Mr. Greenaway: Nem emlékszem én bármire is, én Önnel szemben.

Joncherolles: Nem velem szemben! Személyesen nem bántott.

Mr. Greenaway: Hát akkor?

Joncherolles: De megbántott valakit, aki hozzám közel áll.

Mr. Greenaway: Kedves marquis, gyermekkorom óta nem foglalkozom rejtvények megfejtésével.

Joncherolles: Nem mondok többet, nem mondhatok többet.

Mr. Greenaway: Köszönöm. Már tudom. Asszony van a dologban.

Joncherolles: Nagyon jól tudja, hogy kiről van szó.

Mr. Greenaway: Én nem bántottam senkit, épen asszonyt nem.

Joncherolles: Tudatosan bántotta meg és én csak vártam az alkalmat, hogy bejelentsem Önnek, hogy mi e perctől ellenségek vagyunk.

Mr. Greenaway: Tudatosan bántottam meg egy asszonyt? — — Ah! Mrs. Mahoney érzi magát megbántva!

Joncherolles: Ismétlem, vigyázzon magára!

Mr. Greenaway: Kedves marquis, ne piruljon.

Joncherolles: Azt akarja elérni, hogy a szalóban inzultáljam?

Mr. Greenaway: Ön nem fog inzultálni. Ön jó játékos, én elismerem, de én azért belátok a kártyáiba!

Joncherolles: Nincs Önnel több beszélni valóm.

Mr. Greenaway: Dehogy nincsen. Ide hallgasson. Ön meg akarja torolni azt, amit én Mrs. Mahoney ellen vétettem — — ez nagyon szép, ez nagyon lovagias, ez a marquisra vall. De előbb közli ezt velem, tudomra adja, s ezzel kompromittálja hölgyét, és ez gázság, ez lovagiatlan dolog. És ez a kalandorra vall.

Joncherolles: Lelövöm!

Mr. Greenaway: Egyelőre még nem lő le, még vár vele egy kicsit. Édes marquis, ne vitézkedjék. Önnek holnap néhány névjegyét kell beváltania, ha jól tudom, Önnek holnap este legkésőbb 10 órakor 35.000 fontra van szüksége.

Joncherolles: Ez nem tartozik Önre.

Mr. Greenaway: Dehogy nem! Most már rám is tartozik. Előbb fizessen, aztán játssa tovább a gávallér hálás szerepét.

Joncherolles: Önnek én nem tartozom.

Mr. Greenaway: Még nem, de ha jól esik nekem, én holnap délután összevásárlom az Ön névjegyeit s akkor nekem fog tartozni.

Joncherolles: Ehhez nincs joga.

Mr. Greenaway: Amint pénzem van, jogom is van.

Joncherolles: Igy akar előlem menekülni.

Mr. Greenaway: Dehogy, így akarok Önhöz közeledni.

Joncherolles: De én nem akarok.

Mr. Greenaway: De Ön ezt akarja. Hagyjuk a külszínt. Nem vagyok olyan ügygyű, hogy meg ne lássam, föl ne ismerjem az Ön tervét.

Joncherolles: Nincs tervem.

Mr. Greenaway: Mit makacskodik? Majd elmondom, hogy mi a szándékom. Ön is tudja, hogy ez előtt Mahoney-ék barátja voltam. Azt is tudja, amit a társaság nem tud, hogy mi történt köztem és Mrs. Mahoney között.

Joncherolles: Mit akar ezzel?

Mr. Greenaway: Csak türelem. Ráérünk. Hogy Mrs. Mahoney elmondta Önnek azt, ami csak Mr. Mahoneyt érdekelheti, ez arra enged következtetni, hogy ez a hölgy nagyon is bizik Önben.

Joncherolles: Mrs. Mahoney megtisztelt bizalmával.

Mr. Greenaway: Ön pedig engem tisztelt meg a bizalmával, tudja, hogy mint viseltettem Mahoneyék iránt, és ezért elég különös módon felajánlkozik.

Joncherolles: Ön azt hiszi?

Mr. Greenaway: Azt! De mért heveskedik? Mért játszsza a marquist? Az üzlet üzlet. Ne érzelegjen. Irt Önnek Mrs. Mahoney valaha leveleket?

Joncherolles: Mit érdekli ez Önt?

Mr. Greenaway: Mert ezek mostan emelkedtek értékükben, sőt ezek képezik jelenleg az Ön vagyonát.

Joncherolles: Rejtvényekben beszél.

Mr. Greenaway: Ah dehogy, én nagyon világosan beszélek. Ezek a levelek — hány levele van tőle?

Joncherolles: Nyolc!

Mr. Greenaway: Ez a nyolc levél ma sokat ér, tudja mennyit?

Joncherolles: 50.000 fontot!

Mr. Greenaway: Nem, az sok. Hanem kerek 35.000-et.

Joncherolles: Kevés!

Mr. Greenaway: Untig elég. Ma erre én vagyok az egyetlen vevő a piacon, és én szabom meg az árát. Azokért a levelekért Ön visszakapja a névjegyeit és megmarad továbbra is marquisnak. Nos, áll az alku?

Joncherolles: És ha akad másik vevője?

Mr. Greenaway: Nem hiszem, hogy az meg tudja érte adni a harmincötezret.

Joncherolles: Ad határidőt?

Mr. Greenaway: Várok holnap este 8-ig.

Joncherolles: Rendben van!

Mr. Greenaway: Látja, mi alapján véve mégis csak barátok vagyunk.

Joncherolles: Azt hiszi?

Mr. Greenaway: Rokonlelkek mit tehetnek egyebet: találkoznak. (A két gentleman meghajtja magát. Joncherolles dühösen távozik. Elmenőben: Ezért meglakolsz.) A nagyteremből behallatszi a tánczene, mely a felvonás végéig tart, s a vendégek lassanként a nagyterembe vonulnak. Mrs. Mahoney megjelent az ajtóban Mrs. Etranginnal. Greenaway kissé hátrább vonul és a nagyteremben nézi a táncolókat.

Mrs. Etrangin: Kedves Elin, ebben nincs igaza.

Mrs. Mahoney: Sajnálom, nem tudok másképen cselekedni.

Mrs. Etrangin (Meglátja Greenawayt. Mrs. Mahoneyhoz fordulva): Kedves Elinem, egy pillanatra a legyezőjét. (Átadja neki.) Borzasztó meleg van itt. (A legyezőt leejti.) Greenaway odaugrik és átakarja adni Mrs.

Etranginnak.) Oh, köszönöm, nagyon szives, de a legyező az én kedves barátnőmé. (Mrs. Mahoney elfordul.)

Mr. Greenaway (Etranginhoz): Sajnálom, hogy nem vagyok abban a helyzetben, hogy a legyezőt visszaadhatnám tulajdonosának. Azért kénytelen vagyok az Ön kezébe letenni azt, kedves háziasszony.

Mrs. Etrangin: Jól van! Én elfogadom, de kissé haragszom magára.

Mr. Greenaway: Mért busit, szép asszony?

Mrs. Etrangin: Haragszom azért, mert ma még egy ujdonságot sem mondott nekem.

Mr. Greenaway: Nem vagyok hirharang.

Mrs. Etrangin: Azt nem mondtam. De arról adhatna felvilágosítást, hogy mi van a márkival.

Mr. Greenaway: Nekem a marquishoz semmi közöm. Különben is elég erős ember ő ahhoz, hogy egy-maga intézze ügyeit.

Mrs. Etrangin: Ezek, maguk férfiak. Amint tönkremegy közülök egy, azonnal elhagyják.

Mr. Greenaway: A marquis nem ment tönkre.

Mrs. Etrangin: Ön ne tudná, hogy mindenét elvesztette. Tönkrement. Holnapra csődbe kerül?

Mr. Greenaway: Ujra mondom: a marquis nem ment tönkre. Sőt határozottan mondhatom, a marquis megmenekült.

Mrs. Mahoney (Örömmel, szinte öntudatlanul fölkiált): Megmenekült!

Mr. Greenaway: Igen, asszonyom, ő tul van minden veszélyen.

Mrs. Etrangin: Nos, mondja el hamar amit tud. Ne keresse magát.

Mr. Greenaway: A dolog így áll: Tény igaz (Mrs. Etrangin magukra hagyja őket). Tény igaz az, hogy

a marquis tegnap szerencsétlenül játszott a klubban. Elvesztett 35 ezer fontot. Holnap kell fizetni és ő fog fizetni. Eladta összes értéktárgyait. Mindazt, ami a vagyonát képezte és ő megmenekült.

Mrs. Mahoney: Eladta volna európai birtokait?

Mr. Greenaway: A marquis nem fantasztikus ember. És nagyon jól tudja, hogy a Rajna partján süppedékes a talaj s azok a kastélyok, amelyek innét olyan nagyszerűeknek látszanak, egyszerre összeomlanak, mielőtt átkelünk az Oceánon. Ezért ő ennél sokkal ügyesebb volt. Azokat az értéktárgyakat adta el, amelyeket itt szerzett.

Mrs. Mahoney: Ilyen vagyonhoz jutott volna ő ilyen rövid idő alatt?

Mr. Greenaway: Ugy van.

Mrs. Mahoney: S miből állott ez a vagyon?

Mr. Greenaway: Elöttem egy kincset érő dologból: Női kézzel írott 8 levélből.

Mrs. Mahoney: Ez nem igaz! Ez nem igaz! Ez nem igaz!

Mr. Greenaway: Elárulta magát. Retteg a leveleiért.

Mrs. Mahoney: A marquis nem adja azokat el semmi áron.

Mr. Greenaway: Már eladta. Holnap veszem kézhez őket. Ön a kezében van.

Mrs. Mahoney: A férjem elégtételt fog kérni ezért Öntől holnap.

Mr. Greenaway: Az ön férje holnap egy tönkrement ember lesz. Megtagadtam a pénzt. A társaság megbukott.

Mrs. Mahoney: Ezért megfizet Önnek a marquis.

Mr. Greenaway: Pardon. A marquist én fizetem meg.

Mrs. Mahoney: Ön nyomorult!

Mr. Greenaway: Nem. Én csak szeretem Önt és birni akarom és birni is fogom.

Mrs. Mahoney: Soha!

Mr. Greenaway: Minden ajtó el van állva, szép asszony. De ön megmentheti az urát és megmentheti a szeretőjét, ha rám hallgat. Ma már csak egy ajtó szabad s az az én szobámon vezet keresztül.

Mrs. Mahoney: Ugy hát tudja meg, Mr. Greenaway, ha tönkremenve, elpusztulva az utcán árulgatva magamat fogom keresni a kenyeremet, akkor is mindenkié leszek, de a magáé sohasem. És most takarodjék.

Mr. Greenaway (Meghajtja magát): Távozom. Mélyen sajnálom Önt, mert sajnálók mindenkit, akin nem lehet segíteni. (El.)

Mrs. Mahoney: A gyalázatos, a nyomorult, a gazember! (Sirva kerevetre veti magát.)

Joncherolles (Mrs. Mahoney-hez siet): Elin, édes Elinem! Megbántott?

Mrs. Mahoney: Csakhogy te itt vagy.

Joncherolles: Ide akartam rohanni, hogy leüssem, hogy a torkában fojtsam a szót. Minden szava hazugság. — — — De félttem a botránytól és félttem, hogy téged elárullak.

Mrs. Mahoney: Hazug lesz a levegő, ha a száját kinyitja, de nálam ugyan süket fülekre talált. Bár mit mond is, ocsmánysága felháborít.

Joncherolles: Ne félj, Elline. Holnap megbozullak. Leszámolok vele. S aztán szabadok leszünk.

Mrs. Mahoney: Hagyjuk ezt most. (Letörli könnyeit.) Ne beszéljünk erről. Élvezzük a jelent. Az mindenkép a miénk.

Joncherolles (Leül melléje): Ugy vágytam utánad.

Mrs. Mahoney: Alig vártam a percet, hogy megszorithassam a kezedet.

Joncherolles: Édes Ellinem.

Mrs. Mahoney: Csókold a szememet. (Megcsókolja.) Csókold az ajkamat.

Jancherolles: Mily szép vagy, Ellim.

Mrs. Mahoney: Az az én kötelességem, hogy neked tessek.

Jancherolles: Igazán csak nekem akarsz tetszeni.

Mrs. Mahoney: Miért kérde? Hiszen te tudod legjobban. Szeretsz?

Joncherolles: Nézz a szemembe, ott a felelet.

Mrs. Mahoney: Fáradtnak látszol.

Joncherolles: Fáradtnak, igazán? En nem tudnám. —

Mrs. Mahoney: Nincsen semmi bajod?

Joncherolles: Nincsen.

Mrs. Mahoney: Láttam, hogy ma este Marionnak udvaroltál.

Joncherolles: Nos és? Csak nem vagy féltékeny?

Mrs. Mahoney: Bárki másnak, ha udvarolsz, nem, jól tudod.

Joncherolles: Csak épen Marion?

Mrs. Mahoney: Igen, Mariontól féltetek.

Joncherolles: Ezt is csak a látszat kedvéért teszem.

Mrs. Mahoney: Nem tudom, higgyek-e neked.

Joncherolles: Azt hiszed, hogy szerelmes vagyok Marionba?

Mrs. Mahoney: Még nem!

Joncherolles: De beleszerethetek, nemde?

Mrs. Mahoney: Nem az a lány, akit büntet-
lenül lehet megközelíteni.

Joncherolles: Én vértézve vagyok.

Mrs. Mahoney: Szeretsz?

Joncherolles: Imádlak!

Mrs. Mahoney: Akkor igérd meg, hogy ez-
után nem foglalkozol többet Marion-nal.

Joncherolles: Megigérem.

Mrs. Mahoney: Még valamiről akarok veled
beszélni. Kérlek, hallgass meg.

Joncherolles: Hogyne hallgatnálak, csak be-
szélj, szerelmem.

Mrs. Mahoney: Jól tudod, hogy eddig nem
avatkoztam magánügyeidbe.

Joncherolles: Ezért még jobban szeretlek.

Mrs. Mahoney: De most mégis csak szóla-
nom kell.

Joncherolles: Szólanod kell? Miről?

Mrs. Mahoney: Azt beszélik, hogy te a klub-
ban tegnap este. — — —

Joncherolles: Hagyjuk ezt!

Mrs. Mahoney: Csak azt mond meg, igaz-e?

Joncherolles: Igaz!

Mrs. Mahoney: S a veszteséged mennyi?

Joncherolles: Hagyjuk!

Mrs. Mahoney: Mond meg. Kérlek, mond meg.

Joncherolles: Minek? Ugy sem tudsz rajtam
segíteni.

Mrs. Mahoney: Bajban vagy?

Joncherolles: Ne zaklass, mondom. Ugy sem
tudsz rajtam segíteni.

Mrs. Mahoney: Légy hozzám egy kis bizalom-
mal, hisz néked itt úgy sincs senkid, csak én.

Joncherolles: Tudom, igen te.

Mrs. Mahoney: Mily nagy az összeg? mond meg.

Joncherolles: Eh! Hát igen nagy.

Mrs. Mahoney: Vannak, akik 50 ezer font-ról beszélnek.

Joncherolles: Bánom is én. De nem annyi, csak 35.

Mrs. Mahoney: Rettenetes. És te?

Joncherolles: Elveszttem.

Mrs. Mahoney: De hát nincs menekvés?

Joncherolles: Az a kérdés, tudsz-e rajtam segíteni.

Mrs. Mahoney: Talán az ékszereim.

Joncherolles (Mohón): Fel tudsz rájuk venni annyit?

Mrs. Mahoney: Nem, annyit nem hiszem.

Joncherolles: Ez baj. Nagyon nagy baj.

Mrs. Mahoney: Mit fogsz csinálni?

Joncherolles: Én tudnék egy módot.

Mrs. Mahoney: Nos, mond, mi az?

Joncherolles: Nézd, te jól vagy Mrs. Etrangin-nal. Kérj tőle kölcsön.

Mrs. Mahoney: Ezt nem tehetem.

Joncherolles: Hallgass meg. Hát ne keseríts! Legalább csak annyit, hogy az ékszerekkel együtt ki legyen a 35 ezer font.

Mrs. Mahoney: Mondom, ezt nem tehetem. Látnod, milyen veszélybe sodortál bennünket.

Joncherolles: Kérlek, ne tanácsokat adj nekem, hanem pénzt, nekem élnem kell.

Mrs. Mahoney (Sirni kezd): De mit tegyek?

Joncherolles: Ne sirj, hanem keríts pénzt. Sírással semmire sem megyünk.

Mrs. Mahoney: Kérlek, ne légy gyengédten.
Joncherolles: Most megint érzelepsz. Én vagyok bajban és te érzelepsz.

Mrs. Mahoney: Ezt én nem érdemlem tőled.
Joncherolles: Kérlek, ne csavarjuk most a szavakat. Különben is én vagyok a bajban. Nekem kell keresztülvágnom ezen magamat. És keresztül is fogok menni.

Mrs. Mahoney: Ugy beszélsz, mintha reményeid volnának.

Joncherolles: Én magam vagyok. Magam intézem ügyeimet. Küzdök az életemért és ehhez jogom van.

Mrs. Mahoney: Mért úgy beszélsz, mintha én az ellenkezőt mondtam volna.

Joncherolles: Nem. De visszautasítottad kéresemet. Nem akartál megmenteni. Rendben van. Azért én mégis megmenekültem.

Mrs. Mahoney: Akkor nagyon furcsa lehet nekem a te menekülésed.

Joncherolles: Az élethalál-harcban nem változtatják az eszközöket.

Mrs. Mahoney: Mit mondasz?

Joncherolles: Élni akarok.

Mrs. Mahoney: S képes volnál, ha kell, még Mr. Greenaway-vel is összeállni, ha ő kínálná fel a pénzt a szabadulásra?

Joncherolles: A pénz az pénz. Az önmagát méri, azt nem kell mérlegelni másképen.

Mrs. Mahoney: Egy szóval: Mr. Greenaway nem hazudott.

Joncherolles: Nem érdekel Greenaway engem.

Mrs. Mahoney: Ugyan ne bolondozz. Hiszen ez örület, amit te teszesz. Hát képes volnál annak a

nyomorultnak az én leveleimet, amelyek az irántadi szerelemről szólnak, eladni, az én legnagyobb ellenségemnek, hogy te élhess?

Joncherolles: Aki bajban van, az pénzzé teszi az értékpapirjait. Ha csak egy vevő van a piacon, akkor azé az áru. De ha más is jelentkezik.

Mrs. Mahoney: Nagy Isten! Ezt én nem hittem volna.

Joncherolles: Meg tudod nekem szerezni a pénzt?

Mrs. Mahoney: Holnap délután 5 órakor elviszem a pénzt a lakására.

Joncherolles: Igazán?

Mrs. Mahoney: S ezen az áron én veszem meg a leveleket, elsőbbségi jogom csak van?

Joncherolles: Önnek szivesebben adom, mint másnak. — Nyujtsa a kezét.

Mrs. Mahoney: Mit akar tőlem?

Joncherolles: Haragszik rám?

Mrs. Mahoney: Nem haragszom, hisz az élet megtanít bennünket arra, hogy mindenki úgy segítsen magán, ahogy tud! — — — Kísérjen a terembe! (Felkel. Indulnak kifelé.)

III. FELVONÁS

(Joncherolles dolgozó szobája a második felvonást követő nap délutánján.)

Joncherolles: Mindent becsomagoltál?

Inas: Mindent, uram.

Joncherolles: Mikor jönnek a holmimért?

Inas: Minden percben jönniök kell.

Joncherolles: Jól ügyelj a szállításnál.

Inas: Nyugodt lehet, uram, minden rendben lesz.

Joncherolles: És ha esetleg kérdezik tőled, hogy elutaztam-e, vagy valami ilyenfélét.

Inas: Nem adok felvilágosítást.

Joncherolles: A jegyek nálad vannak?

Inas: Jó helyen.

Joncherolles: Két látogatót várok. Ha más jön, nem vagyok itthon.

Inas: Értem, uram! És ki az a két látogató?

Joncherolles: 5 órakor jön Mrs. Mahoney és 8 órakor Mr. Greenaway.

Inas: Rendben van, uram!

Joncherolles: Egynegyed 9-kor pedig a kocsi itt áll az ajtóm előtt.

Inas: Igenis, uram!

Joncherolles: Egyébb mondanivalóm nincsen.

Joncherolles (Kint csöngetnek, megnézi az óráját): 3 óra. (Inashoz): Nézd meg, ki az.

Inas (El, kis vártatva vissza jön): Egy hölgy van itt, kérte, jelentsem Miss Marion Etrangint.

Joncherolles: Nyiss ajtót hamar. (Az ajtó felnyílik, Miss Marion Etrangin fölötte elegánsan öltözve, belép. Inas el.)

Joncherolles (Meghajol, mire):

Marion: Jó napot, kedves marquis. De ez a látogatás nem Önnek szól.

Joncherolles: Oh!

Marion: Csak a feltalálónak. Azt hiszem, elég pontos vagyok. A Szent Patrick-templom órája most üfött hármat s ime, én itt vagyok.

Joncherolles: Parancsoljon helyet foglalni.

Marion: Csak a dologra. Lássuk a terveket és a sokat emlegetett modellt.

Joncherolles: Igen, majd előkeresem.

Marion: Hogyan? Hát nincsenek elő? Hisz tegnap úgy ígérte, hogy minden készen várni fog.

Joncherolles: Tegnap? Igen. De egészen nem fejezhettem be azt, amit mondani akartam, mert hisz emlékezhetne, az a gonosz Mr. Greenaway megzavart bennünket.

Marion: Nekem fogalmam sincs, mit akarhatott akkor még mondani.

Joncherolles: Azt, ami már régen betöltötte egész valómat.

Marion (Megijedve): Mi ez, marquis?

Joncherolles: Mért remeg tőlem s mért néz így rám? Kis őzike. Hiszen tudja, hiszen érzi s éreznie kell, hogy szeretem.

Marion: Ezt nem hallgatom tovább.

Joncherolles: De hallgasson.

Marion: Nem. Maga egyebet ígért nekem s most látom, hogy az csak ürügy volt, hogy magához csaljon.

Joncherolles: Nem volt az ürügy. Nem volt ez törbecsalás. Az egész csak egy kis játék volt és látja, Miss Marion, ez a játék a szerelem.

Marion: Én nem értem Önt.

Joncherolles: Szeretem Önt s azért képes vagyok feláldozni mindent. Minden, mi másnak öröm, boldogság, életcél. Mert nekem csak egy életcélom van: az ön szerelmét megnyerni.

Marion (Tiltakozó mozdulatot tesz).

Joncherolles: Mikor ide belépni láttam az imént, egyszerre világos lett előttem mindaz, amit idáig csak sejtve éreztem. Éreztem, minden érzékemmel, hogy csak Ön, Ön tehet engem boldoggá, csak Ön adhatja vissza az én lelkem nyugalalmát.

Marion (El akar menni).

Joncherolles: Nem eresztsem el, míg végig nem hallgat.

Marion: Nem, nem nem hallgatom.

Joncherolles: Végig kell hallgatnia. Ez az én vergődő lelkem egyetlen kérése.

Marion: Bocsásson.

Joncherolles: Nem ereszthetem el, mert szeretem. Az egész életemet magában látom. Nézze, a hajójegyeket már megvettem, este indulunk és Európában egymásé leszünk.

Marion: Félre az utamból nyomorult.

Joncherolles: Nem, nem eresztsem, Ön az én rabom.

Marion: Ne merjen hozzám nyulni.

Joncherolles: Magammal viszlek. (Kint csöngetnek.)

Marion (Eltaszítja magától Joncherollest).

Inas (Belép és jelenti): Mr. Greenaway.

Joncherolles: Korán jött, nem vagyok itthon.

Marion: (Kiabálni kezd): Mr. Greenaway, Mr. Greenaway! (Felpattanik az ajtó, Greenaway belép.) (Meglátja Miss Mariont és megdöbbenve így szól):

Mr. Greenaway: Hogyan, Ön, Miss Marion, itt?

Marion: Igen, Ön kísért ide, mert felkértem, hogy legyen tanúja, mikor a Marquis ur szemébe mondom, hogy nem gentlemen. Jó napot, Mr. Greenaway. (Marion el.)

Mr. Greenaway: A galamb a kalitból kirepült.

Joncherolles: Fogja be a száját.

Greenaway: Na, na, ne ilyen hevesen, én csak azt akarom jelezni, hogy úgy látszik, kedves marquis, peches napja van, pedig, ha nem csalódom, ma még sok gáton kell keresztül jutni.

Joncherolles: Még nincs nyolc óra s Önnek csak 8 órakor van joga idejönni, mert az üzletet csak akkor köthetjük meg.

Greenaway: Be kell vallanom, hogy lényegében Önnek igaza is van, de én egy kissé türelmetlen vagyok.

Joncherolles: Ugy. Tehát annyira érdekli Önt ez a dolog.

Mr. Greenaway: Igen érdekel:

Joncherolles: Tulajdonképen csak ezt akarja tudni.

Mr. Greenaway (Szavába vág): Azt akarom tudni, hogy megkapom-e a leveleket?

Joncherolles: Meg.

Mr. Greenaway: Számíthatok rájuk?

Joncherolles: Feltétlenül, ha én mondom,

Mr. Greenaway: Jó, jó, nem kell büszkélkedni, magunk között vagyunk, hagyjuk a mázt!

Joncherolles: Ezekről a megjegyzésektől megkímélhetne.

Mr. Greenaway: Az igaz, de mégsem teszem. Ez a csipkelődés már a véremben van.

Joncherolles: Kiván még tőlem valamit?

Mr. Greenaway: Igaz, hogy engem csak a levelek érdekelnek, de szeretném, ha már most a zsebemben lennének.

Joncherolles: Mondottam már, hogy este 8-kor.

Mr. Greenaway: Akkor legalább mondja meg, hogy mért nem most.

Joncherolles: Mert előbb értük kell mennem.

Mr. Greenaway: Hát nincsenek itt?

Joncherolles: Nincsenek.

Mr. Greenaway: Letétben tartja őket?

Joncherolles: Amióta értékpapírok — igen.

Mr. Greenaway: Látja, ezt én nem hiszem.

Joncherolles: Nem törődöm azzal, hogy Ön mit hisz, és mit nem.

Mr. Greenaway: Ez nagyon jól van így. Akkor legalább békében megleszünk.

Joncherolles: Ugy látom, szeret itt lenni.

Mr. Greenaway: Igen. Jól érzem itt magam. Furcsa, nemde?

Joncherolles: Nekem egy kis dolgom van még.

Mr. Greenaway: Csak tessék. Ne zavartassa magát.

Joncherolles: Előre figyelmeztetem, hogy Ön nem sokáig maradhat itt.

Mr. Greenaway: Vár valakit?

Joncherolles: Ugy van!

Mr. Greenaway: Az asszonyt?

Joncherolles: Nem.

Mr. Greenaway: Hát kit?

Joncherolles: Az nem tartozik Önre.

Mr. Greenaway: Bocsánatot kérek, de látja, Ön annyira érdekel engem, hogy egészen megfedekezem arról, hogy mi illik, mi nem.

Joncherolles: Ön igazán untat engem, Mr. Greenaway.

Mr. Greenaway: Ezt őszintén sajnálom, mert, látja, Ön nem untat engem.

Joncherolles: Nagyon kedves.

Mr. Greenaway: Nem untat engem, mert szeretem nézni azt az embert, akinek ma este 35.000 fontot kell lefizetnie, és akinek még nincs ebből az összegből egy árva garasa sem. Különös helyzet.

Joncherolles: Sajnálom, hogy jobb foglalkozást nem tud magának, mint itt ülni és hiábavalóságokat fecsegni.

Mr. Greenaway: Hány darab levél is van?

Joncherolles: Nyolc.

Mr. Greenaway: Nem sok.

Joncherolles: Önnek épen elég.

Mr. Greenaway: Szerelmes levelek.

Joncherolles: Igen.

Mr. Greenaway: Nagyon kíváncsi vagyok.

Joncherolles: Este nyolckor.

Mr. Greenaway: Felolvashatna belőlük egy-egy részletet?

Joncherolles: Mondottam már, hogy nincsenek itt.

Mr. Greenaway: Nézzen utána, hátha mégis itt vannak.

Joncherolles: Kár minden szóért.

Mr. Greenaway: Tehát nem akar felolvasni belőlük? Jó. Hosszu levelek?

Joncherolles: Nem hittem, hogy ilyen türelmetlen.

Mr. Greenaway: Megvallom, kissé sokalom a pénzt.

Joncherolles: Mit mond?

Mr. Greenaway: Sok azért a 8 levélért 35.000 font.

Joncherolles: Ön maga ajánlotta fel tegnap ezt az összeget.

Mr. Greenaway: Elég könnyelmű voltam.

Joncherolles: És most?

Mr. Greenaway: Gondolkodtam a dolog felett, én vagyok az egyetlen vevő s én határozom meg az árát.

Joncherolles: Azért jött, hogy alkudozzon?

Mr. Greenaway: Esetleg azért. Az ember jól teszi, ha felhasználja az idejét.

Joncherolles: Én nem alkudozom.

Mr. Greenaway: De én igen!

Joncherolles: Vagy ad értük 35.000 fontot, vagy nem kapja meg a leveleket.

Mr. Greenaway: Nagyon határozottan beszél.

Joncherolles: Én is ura maradok a szavamnak.

Mr. Greenaway: Ez nagyon szépen hangzik, de »ne fogadj fel soha semmit!«

Joncherolles: Unom már ezt az ingerkedést.

Mr. Greenaway: Ugy sem tart sokáig.

Joncherolles: Megy már?

Mr. Greenaway: Megyek, mielőtt az jön, akit Ön vár.

Joncherolles: Kémkedik utánam?

Mr. Greenaway: Érdeklődöm Ön iránt.

Joncherolles: Az ékszerészemet rendeltem ide.

Mr. Greenaway: E szorult helyzetében ékszeret akar talán venni?

Joncherolles: Nem vagyunk olyan bizalmas barátok, hogy ügyeimről felvilágosítást adjak Önnek.

Mr. Greenaway: Nem is szeretnék az Ön barátja lenni.

Joncherolles: Mr. Greenaway!

Mr. Greenaway: Csak nyugodtan, kár felfrotytanni.

Joncherolles: Nem tűröm, hogy ilyen hangon — — —

Mr. Greenaway: De kell, hogy tűrje, mert ha most úgy megyek el, mint a haragosa, nem hiszem, hogy este úgy jövök vissza, mint üzletfele. Azon ne csodálkozzék, hogy így bánok önnel.

Joncherolles: Vigyázzon, Mr. Greenaway, még rám is kerülhet a sor.

Mr. Greenaway: Legyen nyugodt, vigyázni fogok. Óvatos leszek az olyan emberrel szemben, aki a barátját kiszolgáltatja a barátja legnagyobb ellenségének.

Joncherolles: És mit tart az ellenségről? Aki megszerzi az ilyen módon felkinált fegyvereket?

Mr. Greenaway: Az ilyen aljas módon felkinált fegyvereket; így akarja mondani, nemde? Marquis? — (Joncherolles a zsebébe nyúl, pisztoly után.) Ne bántsa azt a fegyvert, most még nem lövöldözünk. Majd este 8 óra után.

Joncherolles: Ne játszszék velem.

Mr. Greenaway: Mégis csak van egy kis különbség közöttünk, Marquis!

Joncherolles: Ön nagyon is közönséges ember.

Mr. Greenaway: Az én őseim, ha ugyan szabad nekem is ősoket emlegetnem, — tényleg közönséges emberek voltak.

Joncherolles: Azt elhiszem!

Mr. Greenaway: Ön mindig elhiheti azt, amit én mondok, csak hogy azok az emberek ugyancsak dolgoztak, hogy pénzhez jussanak. Az ő idejükben nem volt a küzdelem oly egyszerű. Késsel, revolverrel kellett megvédeni azt, amit erős marokkal az élettől küzdöttek.

Joncherolles: Ez nem érdekel.

Mr. Greenaway: Csak azért mondom, hogy tudományosan megmagyarázzam, miért nem vagyok én is válogató az eszközeimben.

Joncherolles: Köszönöm. Most már értem.

Mr. Greenaway: De Ön, kedves Marquis, Ön régi nemesi családból származik.

Joncherolles: Ugy van!

Mr. Greenaway: Az Ön ősei századok óta lovagok.

Joncherolles: Igen?!

Mr. Greenaway: Valószínűleg rabló lovagok voltak.

Joncherolles: Ne zaklasson!

Mr. Greenaway: De már vagy 200 éve, hogy uri emberekké vedlettek. Nemde?

Joncherolles: A mi családi krónikánk — — —

Mr. Greenaway: Hagyjuk a családi krónikát! Ezek az uri emberek finomak. Minden tettükre kényesek voltak, ha nem tudtak kifogástalanul élni, akkor azon voltak, — én legalább azt hiszem, hogy kifogástalanul halljanak meg.

Joncherolles: Mi jögon tart felolvasást nekem?

Mr. Greenaway: Gyanakszom Önre! Azt hiszem, Ön a marquisságot saját magának köszönheti.

Joncherolles: Talán igazoljam magamat?

Mr. Greenaway: Már igazolta magát. — Valami előkelő európai fürdőhelyen végezhetné Ön tanulmányait, mint pincér.

Joncherolles: Elhallgasson!

Mr. Greenaway: Ne fenyegetődzék. Én belátok a maga kártyáiba. Kalandor! S nem akarom a mi társaságunkban látni.

Joncherolles: Ön merészkedik?

Mr. Greenaway: Igen! És nem is kell valami merésznek lennem, mert nagyon egyszerű a dolog. Én megveszem a leveleket azzal a feltétellel, hogy Ön elutazik innen.

Joncherolles: Mit akar?

Mr. Greenaway: Ki akarom dobni abból a társaságból, amelybe elég ügyesen befurakodott. És Ön menni is fog.

Joncherolles: Azt hiszi?

Mr. Greenaway: Meg vagyok győződve. Ön nekem ki van szolgáltatva.

Joncherolles: Még nem!

Mr. Greenaway: De igen. Én sokkal okosabbnak hittem Önt, és meg vagyok róla győződve, hogy tisztában van a helyzetével.

Joncherolles: Mért kívánja, hogy elmenjek?

Mr. Greenaway: Mert szégyenlem magam, ha Önt látom.

Joncherolles: Milyen finomlelkű!

Mr. Greenaway: Este 8-kor visszajövök.

Joncherolles: Pont 8-kor?

Mr. Greenaway: Ne féljen, pontos leszek!

Inas (Jelenti): Az ékszerész van itt!

Mr. Greenaway: Sajnálom azt az embert!

Joncherolles: Vezesd azt az urat a kis szalonba kérd meg, hogy várjon. (Greenaway-hez): Ajánlom magamat, Greenaway ur! (Inas el.)

Mr. Greenaway: Ne fáraszsza magát. (Elmegy.)

Joncherolles: Ezt megkeserülöd! (Rövid szünet.) (Kétszer fel s alá megy a szobában, aztán ki-egyenesezik, arcán gyűlöletes kifejezés ül, melyet mosolygá torzít. Majd kimegy.) (Kis vártatva belép Mrs. Mahoney és Joncherolles becsukja utána az ajtót. Joncherolles megszólítja az asszonyt): Hogy vagy?

Mrs. Mahoney: Nem aludtam egész éjjel.

Joncherolles: Szegény Ellin!

Mrs. Mahoney: Hagyjuk ezt!

Joncherolles: A te fájdalmad az én fájdalmam.

Mrs. Mahoney: Reszketve vártam azt a percet, hogy idejöhessek.

Joncherolles: Drága szerelmem.

Mrs. Mahoney: Itthon voltál?

Joncherolles: Egész délután.

Mrs. Mahoney: Ha ezt tudom, sokkal előbb jövök!

Joncherolles: Ugy vártalak.

Joncherolles: Nem birtam magammal. Gyötört a vágy.

Mrs. Mahoney: És most?

Joncherolles: Most, hogy itt vagy, nyugodt vagyok.

Mrs. Mahoney: Szeretsz?

Joncherolles: Szeretlek!

Mrs. Mahoney: Nem tudom elhinni!

Joncherolles: Nem hiszel nekem?

Mrs. Mahoney: Tegnap este óta nem!

Joncherolles: Helyzetem rettenetes! Ne vedd azt komolyan, amit mondtam.

Mrs. Mahoney: Ne vegyem komolyan? Hogy mondhatod ezt?

Joncherolles: Tegnap este nem voltam eszemnél!

Mrs. Mahoney: Én még mindig azt hiszem, hogy nagyon is eszednél voltál.

Joncherolles: Nézd, Ellin! Én belátom, nagyon is belátom, hogy azt nem lett volna szabad mondanom. Bocsáss meg!

Mrs. Mahoney: Ezt nem lehet meg nem történné tenni...

Joncherolles: Nem lehet!

Mrs. Mahoney: Tudod-e, mit tettél?

Joncherolles: Gonosz voltam, rossz, aljas voltam!

Mrs. Mahoney: Megölted bennem az ideált!

Joncherolles: Ne vedd ezt így, Ellin!

Mrs. Mahoney: Tegnap ismertelek meg.

Joncherolles: Nem, ne hidd!

Mrs. Mahoney: Tegnap láttalak meg olyannak, amilyen vagy!

Joncherolles: Az örület volt!

Mrs. Mahoney: Az az igazság volt!

Joncherolles: Nézd, Ellin, tudod, hogy mily borzasztó helyzetben vagyok, most az életemről van szó.

Mrs. Mahoney: Épen azért voltál tegnap őszinte!

Joncherolles: Hogy mondhatod ezt!

Mrs. Mahoney: Ne tagadd, csak olyan jól tudod, mint én.

Joncherolles: Mit tegyek?

Mrs. Mahoney: Nem tehetsz semmi olyat, amivel a tegnapi történeteket kipusztíthatnád emlékezetemből.

Joncherolles: Kérlelhetetlen vagy!

Mrs. Mahoney: Nem vagyok az. A napokban hozta az ujság, annak a rémes jelenetnek a leírását, mely egy előkelő, jótékonsági bazár váratlan leégésekor lejátészódott.

Joncherolles: Mit akarsz ezzel?

Mrs. Mahoney: A legelőkelőbb körök voltak ott képviselve, hiszen te is olvastad.

Joncherolles: Jó, jó, de hát ez nem tartozik ide.

Mrs. Mahoney: Nagyon is ide tartozik. Amikor a bazár területe hirtelen lángba borult, óriási pánik fogta el az embereket, az életük forgott veszélyben és akkor az előkelő férfiak, kifogástalan uri emberek, hihetetlen brutalitással végiggázoltak a gyöngé asszonyokon, azokon a hölgyeken, akikkel szemben a szalóknokban merő udvariasság és előzékenység voltak. Miért? Mert éppen az életükről volt szó.

Joncherolles: Kegyetlen vagy!

Mrs. Mahoney: Mosolyognom kell, mikor te mondd nekem azt, hogy kegyetlen vagyok. Azok a férfiak, akik a nagy riadalom közepette legázolták az asszonyokat, azok bizonyára nem voltak mélyebb érzéssel áldozataik iránt. Ha volt ott férfi, aki szerelme tárgyát e helyen tudta, az bizonyosan odasietett hozzá, karjaiba vette és vele akart menekülni, vagy vele akart elpusztulni.

Joncherolles: Kezdellek érteni!

Mrs. Mahoney: Mert bármi történik is, én hiszek abban a nagy érzésben. Én tudom, hogy milyen csodás dologra képes az, aki szeret.

Joncherolles: Imádott Ellin!

Mrs. Mahoney: S mit tettél te? Azt mondd, az életedről van szó, és hogy te megmenekülsz, fel akarsz engem áldozni. Odadobsz engem a kérlelhetetlen veszélynek, ki akarsz szolgáltatni engem egy embernek, aki gyűlöl, mert most én már azt is tudom, hogy ki az, aki megfizet téged. Tudtam még az éjjel, most hallottam a hangját, amikor távozott, és megismertem.

Joncherolles: Nem, nem, te tévedsz!

Mrs. Mahoney: Ne hazudj! Oly őszinte voltál tegnap, hogy ma nem illik hazudnod. Elhittetted velem, hogy szeretsz.

Joncherolles: Szeretlek!

Mrs. Mahoney: Sohasem szeretted. Boldoggá tettél. Meghódítottál, gyönyörű órákat szereztél nekem, ha mindjárt hazudtál is.

Joncherolles: Nem hazudtam.

Mrs. Mahoney: Ne folytasd tovább ezt a játékot hiába! Most, amikor bajban vagy, most mutattad meg, hogy mit várhatok tőled.

Joncherolles: Eltévelyedtem, de most már nyugodt lehetsz.

Mrs. Mahoney: Én nyugodt is vagyok! — ha tudnád, hogy milyen nyugodt.

Joncherolles: Megbocsátasz?

Mrs. Mahoney: Nekem nincs mit megbocsátanom. Te küzdesz a te fegyvereiddel, én is küzdök a magaméival.

Joncherolles: Jer, ülj le, beszéljünk nyugodtan.

Mrs. Mahoney: Próbáljuk meg! (Leülnek.)

Joncherolles: Nem tudok gondolkodni. Tele vagyok érzésekkel, add a kezedet, hadd pihentessem kebleden zaklatott fejemet.

Mrs. Mahoney: Ne fáraszd magad! Ne komédiázz! Nem hiszek neked.

Joncherolles: Bármit teszel velem, megérdemeltem.

Mrs. Mahoney: Ez az első igaz szó, amelyet mondasz.

Joncherolles (letérdel eléje): Légy hozzám irgalmas.

Mrs. Mahoney: Az éjjel újra meg újra elgondoltam a mi történetünket.

Joncherolles: Mennyit szenvedtél.

Mrs. Mahoney: Megérdemeltem. Ott állt előttem a kép, amidőn a hajón közeledtél hozzám.

Joncherolles: Csodálattal és hódolattal.

Mrs. Mahoney: Akkor én is azt hittem. Most tudom, hogy számítás volt.

Joncherolles: Mit várhattam?

Mrs. Mahoney: Megmondjam? Jól tudtad, hogy a férjem befolyásos ember.

Joncherolles: Nem használtam őt fel semmire!

Mrs. Mahoney: Ő vezetett be a társaságba, s így az utad sokkal könnyebb volt.

Joncherolles: Azt hiszed, hogy ezért?

Mrs. Mahoney: Ma már tudom. Én szép voltam. Kíváncsinos. Megtetszettem neked. Te akartál engem.

Joncherolles: Szerettelek.

Mrs. Mahoney: Egy percig se! Mély, becsületes érzéssel soha sem voltál irántam.

Joncherolles (felugrik): Szerettelek. Nagy szent érzés ez s nem engedem, hogy bántsd! Ezt az egyet ne bántsd!

Mrs. Mahoney: Tegnap estig kitünő komédiás voltál. Ma már nem vagy az, s csak nevetségessé teszed magad. Kellettem neked, mint asszony, s kellettem neked, mint jó összeköttetés.

Joncherolles: Csak tiporj végig a lelkemen.

Mrs. Mahoney: Ostoba frázis. Megszerezteél magadnak. A férjem a gondolatait hajszolja, te érdekesebb, csillogóbb voltál, egy nagyszabásu ember és én hittem annak, amit a fülembé sugtál, hittem a szemed csillogásában.

Joncherolles: Amit mondtam, amit éreztem, nem volt áltatás.

Mrs. Mahoney: Mért ragaszkodol oly makacsul ehhez? A szerepedet gyönyörűen játszottad, pályát tévesztettél.

Joncherolles: Én ezt nem birom tovább!

Mrs. Mahoney (felkacag): Ah, ah!

Joncherolles: Nevetsz? Kinevetsz?!

Mrs. Mahoney: Olyan komikus vagy. Nem értem magam, hogy történhetett ez velem?

Joncherolles: És most mit akarsz tőlem?

Mrs. Mahoney: Minden tettek meg vannak a következményei.

Joncherolles: Sokat ígérő bevezetés.

Mrs. Mahoney: Ezt már szeretem. Most nyugodtabban fogsz meghallgatni.

Joncherolles: Mondd csak el, amit az éjjel kigondoltál.

Mrs. Mahoney: Élek szíves engedelmeddel. Ül le, nem oda, ide szembe velem. Így!

Joncherolles (Leül): Látod, hogy engedelmeskedem!?

Mrs. Mahoney: Rég tudom, hogy tudsz kedves lenni.

Joncherolles: Köszönöm.

Mrs. Mahoney: Különös helyzetbe vittél engem.

Joncherolles: Csak én?

Mrs. Mahoney: Nekem is volt benne részem. Jó! Tehát különös helyzetben vagyunk. Kiszolgáltattál egy embernek, akit gyűlölök, és aki gyűlöl.

Joncherolles: Nem!

Mrs. Mahoney: Még nem? — A leveleim meg vannak még?

Joncherolles: Itt vannak az íróasztalomban!

Mrs. Mahoney: Előbb megvártad, hogy én eljőjek. Ez szép tőled!

Joncherolles: Kezdesz velem ismét megbarátkozni.

Mrs. Mahoney: Ez az én büntetésem! Belátod ugyebár, hogy ezek után itt nincs maradásom.

Joncherolles: Nem értem, miért nem maradhatnál?

Mrs. Mahoney (Szavába vág): Együgyű kérdés. Nem fogom tűrni, hogy ez az ember üldözzön.

Joncherolles: Nem fog üldözni!

Mrs. Mahoney: Mért akarsz ezt elhitetni velem? Lesz rá gondom, hogy ne üldözzön, de ezek után én nem lehetek többé a férjem hitvese!

Joncherolles: El akarsz válni?

Mrs. Mahoney: El!

Joncherolles: És mit akarsz tenni?

Mrs. Mahoney: Veled megyek!

Joncherolles: Velem?

Mrs. Mahoney: Látod, mily rossz komédiás vagy, most ujjongva kellett volna ezt kérdezned.

Joncherolles: Megleptél velem!

Mrs. Mahoney: Még pedig kellemetlenül!

Joncherolles: S hová akarsz velem menni?

Mrs. Mahoney: Te szököl?

Joncherolles: Nem!

Mrs. Mahoney: Te kalandor vagy! Nem abból a fajtából, amilyennek hittelek! Szökni készülsz tudom, az inasod elárulta.

Joncherolles: A gazember!

Mrs. Mahoney: Nem tehet róla, megfizettem érte!

Joncherolles: Leítöm!

Mrs. Mahoney: Hogy oda vagy! Szégyeld magad. Ha te tudnád, hogy én mennyire szégyenlem magam!

Joncherolles! De hát mit akarsz tőlem!

Mrs. Mahoney: Veled megyek. Magam nem tudok szökni, azért van rád szükségem, s ha biztonságban leszünk, — elválunk.

Joncherolles: Ez lehetetlen!

Mrs. Mahoney: Nem kerülök pénzedbe. Van annyi, hogy utra kelhessek, az ékszereim elég értékesek, tudod, ha nem is 35.000 font.

Joncherolles: Mit mondasz?

Mrs. Mahoney: Nekem hihetsz! Én nem hazudok. Letétbe helyeztem az ékszereimet és pénzt vettem fel rájuk. (Rövid szünet.) Szeretnéd tudni, hogy mennyit?

Joncherolles: Nem érdekel!

Mrs. Mahoney: Nagyon is érdekel. Nézd, légy velem szemben egyszer becsületes, ha teheted!

Joncherolles: Mit akarsz?

Mrs. Mahoney: A leveleimet!

Joncherolles: Nem adom!

Mrs. Mahoney: Megvásárlom tőled!

Joncherolles: Nem adom!

Mrs. Mahoney: Ne légy makacs, és ne légy kapzsi! Annyit nem tudok értük fizetni, mint Greenaway barátod, de elmehetsz egy új társaságba ezen a pénzen, és folytathatod érdekes üzelveidet. Légy jó hoz-

zám! Add ide a leveleket! Aztán mehetünk. Nem lesznek terhedre. De ezt csak követelhetem tőled.

Joncherolles: Kellemetlen vagy! Hagy békét. Kell nekem ez a 35.000 font, annyiért megkaphatod a leveleket.

Mrs. Mahoney: Azt hiszed Greenaway ad érte annyi?

Joncherolles: Igen!

Mrs. Mahoney: Én nem hiszem!

Joncherolles: De, elhozza még ma este 8-kor.

Mrs. Mahoney: Nem fogja elhozni!

Joncherolles: Ezt én jobban tudom.

Mrs. Mahoney: Nem akarom, hogy hiu ábrándokban ringasd magadat.

Joncherolles: Mit okoskodol?

Mrs. Mahoney: Megmondtam neked úgy-e, hogy nem megyek vissza abba a házba, amelyben eddig éltem? Férjemnek ezt meg is irtam. A levelet ma este kapja meg. Akkor én már messze járok.

Joncherolles: De nem velem!

Mrs. Mahoney: De büszke lett az ur! Ezelőtt egy félórával Mariont magaddal akartad vinni. Esküdöttél, hogy a jegyetek is meg van. Ő most veri fel ezzel a botránnyal a várost, és engem eltaszítasz — te! Sok mindent hittem rólad, de hogy ilyen aljas vagy, ezt még sem képzeltem.

Joncherolles: Elhallgass!

Mrs. Mahoney: Nem. A te érdekedben mondom tovább!

Joncherolles: Engem a te beszéded már nem érdekel.

Mrs. Mahoney: Ne hidd! Irtam én még egy levelet.

Joncherolles: Bánom is én!

Mrs. Mahoney: Dehogy nem bánod! Nagyon is bánod! Tudod kinek szól az a levél? (Joncherolles nem felel.) Hát tudd meg, Mr. Greenawaynek!

Joncherolles: Mit mondasz?

Mrs. Mahoney: Igen, úgy van, Greenaway-nek. És tudod-e mi áll abban?

Joncherolles: Nyomorult!

Mrs. Mahoney: Megírtam, hogy a leveleim nem érnek semmit.

Joncherolles (Neki ugrik az asszonynak és meg akarja ütni!) Bestia!

Mrs. Mahoney (Ki védi az ütést.): Gazember!

Joncherolles (Megbotlik esés közben és a földre esik.) (Mrs. Mahoney felugrik, az íróasztal mögé fut, hogy a leveleket kivegye.)

Mrs. Mahoney: Hol vannak a levelek?

Joncherolles (Feltápáskodik): Ezt tetted?

Mrs. Mahoney: Ezt! És a levelet az imént küldtem el az inasoddal!

Joncherolles: Leütlek!

Mrs. Mahoney: Majd védekezek! Légy nyugodt. Láthatod, hogy ma én vagyok az egyetlen komoly vásárló sa levelek árát én szabom meg. Mit szólsz ehhez barátocskám?

Joncherolles: Megállj csak! (Reáron.)

Mrs. Mahoney (Felkapja a revolvert az asztalról): Ne jer közelembe, mert lelőlek!

Joncherolles: Azt te nem mered megtenni. (Ráront.)

Mrs. Mahoney (Lelővi Jóncherollest, aki a lövésre összeesik. Majd rövid szünet után): Megfizettem!

1
1
1
1
1
1
1
1
2
2
2
2
2
2
2
3
3
3
3
4
4
4
4
4
5
5
5
5
5

56
58
60
61
62
65
66
68
69

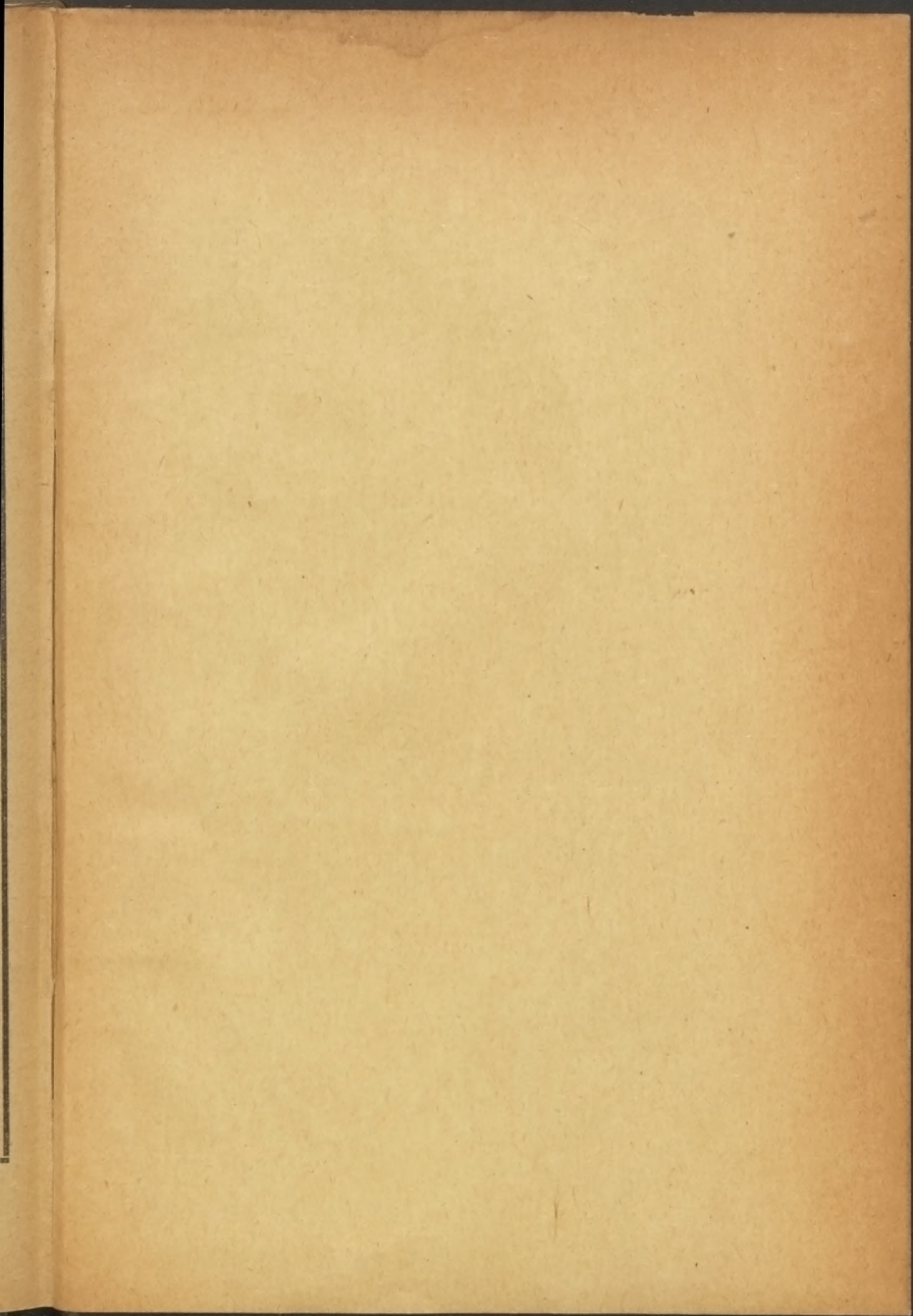
A MODERN KÖNYVTÁR

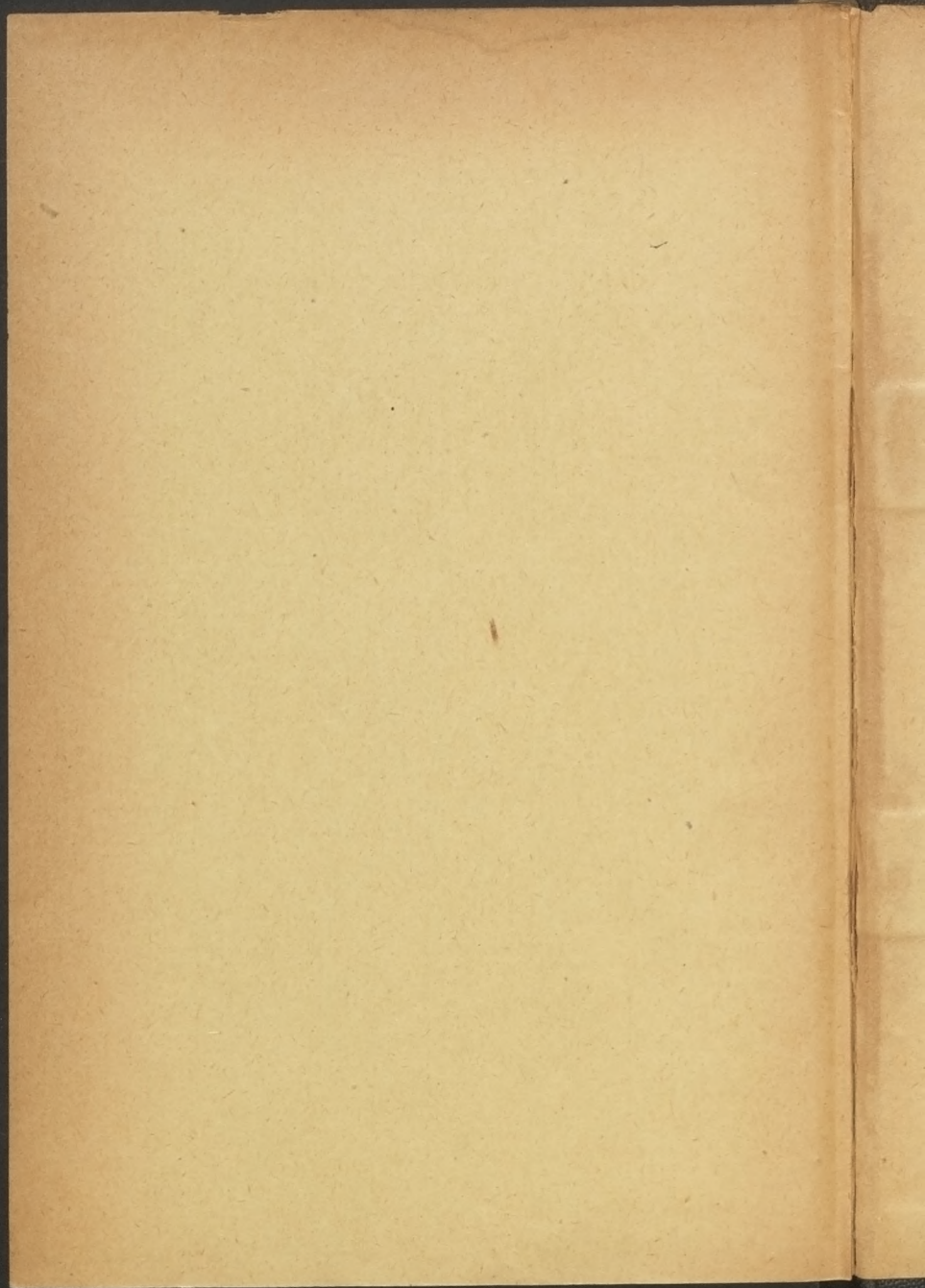
EDDIG MEGJELENT SZÁMAI

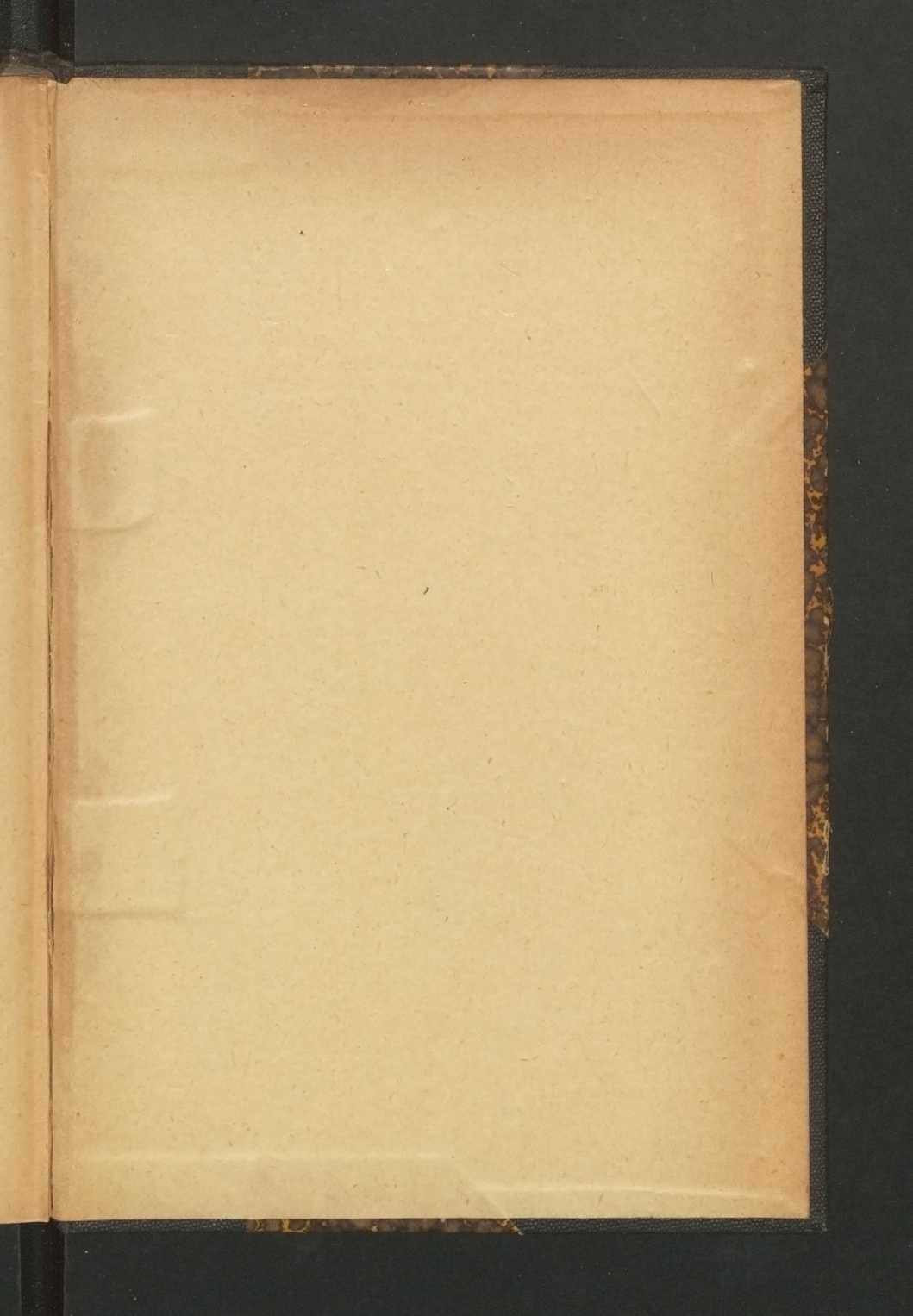
1. Th. Mann: A boldogság akarása (Elbeszélések) Gömöri J. fordítása (III. K.) 40 f.
2. Pikler Gy. dr.: A lelki élet alaptörv. Az eszmélet helye a természetben (III. K.) 40 f.
3. Kosztolányi D.: A szegény kisgyermek panasza (Magyar Költők I.) (III. K.) 40 f.
4. Frank Wedekind: Hostenrot. (Színmű) Bánóczy László fordítása (II. K.) 40 f.
5. Schwarz Gusztáv dr.: Jogi napikérdések 40 f.
6. Szini Gyula: Stúdiumok (II. K.) 40 f.
7. Nádal Pál: Bágyadt mosolygás (Tárcák) (II. K.) 40 f.
8. Szini Gyula: Vándortáska (II. K.) 40 f.
9. Bergson: Bevezetés a metafizikába. Fogarasi Béla fordítása (II. K.) 40 f.
10. Peterdi Andor: A sátor alatt (Magyar Költők II.) (II. K.) 40 f.
- 11–12. Garvay Andor: Beestelen (Színmű) (III. K.) 60 f.
13. Biró Lajos: Kis drámák 40 f.
14. Carducci: Költeményel. Zoltán Vilmos fordítása (Idegen Költők I.) (II. K.) 40 f.
15. Hildebrand: A forma problémája a képzőművészetben. Wilde J. ford. (II. K.) 40 f.
- 16–17. Nagypó: Mesék unokáimnak 60 f.
18. Szederkényi Anna: A kőfalon túl (Színmű) (II. K.) 40 f.
- 19–20. Cholnoky Viktor: Beszélgetések (II. K.) 60 f.
21. Maeterlinck: Szent Antal csodája. (Legenda) Cholnoky V. ford. (II. K.) 40 f.
22. Ego: Kleinmann Márta (Kis regény) (II. K.) 40 f.
23. Révész Béla: A völgyben (Elbeszélések) 40 f.
- 24–25. Ibsen: Rosmersholm. (Színmű) (Teljes Magyar Ibsen I.) Balogh V. ford. 60 f.
26. Csokonai Vitéz Mihály: A' özvegy Karnyóne. Gerson du Malheureux. 40 f.
- 27–28. Garvay Andor: A pénz. Egy szoba-konyha (Két színmű) 60 f.
- 29–30. Karin Michaelis: A veszedelmes életkor. Szederkényi A. ford. (II. K.) 60 f.
- 31–33. Reinitz Béla: Dalok Ady Endre Verseire (Új Dalsorozat) (II. K.) 80 f.
34. Schnitzler: Mici grófnő (Színmű) Gömöri Jenő fordítása 40 f.
35. Kapos Andor: A tanító. Horváth Ákos: Pompeji utolsó éje (II. K.) 40 f.
- 36–38. Tolstoj: Az életről. Nagy Sándor fordítása 100 fill.
40. Nagy Sándor: Az élet művészetéről 40 f.
- 41–44. Dosztojevskij: A nagybácsi álma. (Regény) Szabó Endre fordítása. 100 fill.
45. Biró Lajos: A saját (Korunk Mozgatói I.) 40 f.
46. Ostwald: Nagy emberek. (Korunk Mozgatói II.) Fogarasi Béla fordítása 40 f.
- 47–48. Schnitzler: Anatol. (Színmű) Biró Lajos és Gömöri Jenő fordítása 60 f.
49. Kafka Margit: Csönka Regény és Novellák 40 f.
50. Kóbor Tamás: Egyveleg (Elbeszélések) 40 f.
- 51–52. Lenkel Henrik és Szilágyi Géza: Májusi fagy (Színmű) 60 f.
53. Harnack: A szerzetesség (Ideáljai és története) Bence János fordítása 40 f.
54. Kosztolányi Dezső: Őszi koncert. Kártya. (Magyar Költők III.) 40 f.
55. Strindberg: Számum. Gömöri Jenő fordítása. Hartleben: A Lóri. Bálint Lajos fordítása. Heijermans: Ahasvér. Katona Gábor fordítása (II. K.) 40 f.
- 56–57. Bernstein: Utánam ... (Színmű) Biró Lajos fordítása 60 f.
- 58–59. Marguerite Andoux: Marie Claire. (Regény) Kémeri Erzsébet fordítása 60 f.
60. Révész Béla: A lárvá mögött (Elbeszélések) 40 f.
61. Kunfi Zsigmond: A másik út (Tanulmányok a szociállizmus köréből) 40 f.
- 62–64. Szabó Ervin: A tüke és a munka harca (Korunk Mozgatói III.) 80 f.
65. Somlyó Zoltán: Az átkozott költő (Magyar Költők IV.) (II. K.) 40 f.
- 66–67. Alice Hegan Rice: A bagdadi völgy. Cholnoky Viktor fordítása. 60 f.
68. Wied: Circus mundi! (Elbeszélések) Zoltán Vilmos fordítása 40 f.
69. Ritoók Emma: Négyen a tűz körül (Elbeszélések) 40 f.

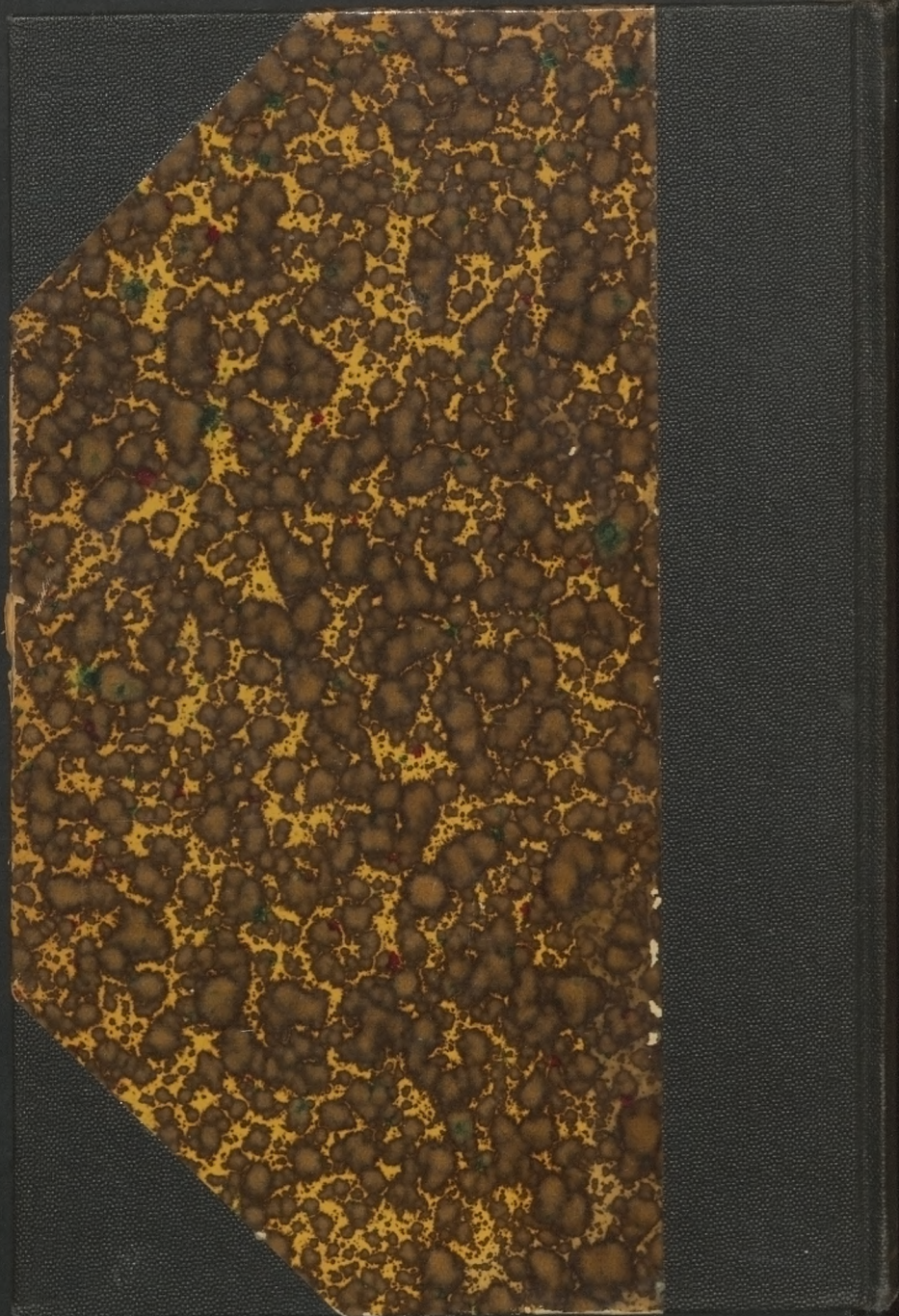
A MODERN KÖNYVTÁR EDDIG MEGJELENT SZÁMAI

70. Biró Lajos: A császár és más férfiak (Elbeszélések) 40 f.
 71—73. Méray-Horváth Károly és a magyar politika (Korunk Mozgatói IV.) 80 f.
 74. Csáth Géza: Zeneszerző portrék 40 f.
 75—76. Biró Lajos: Szolgák országa (Regény) 60 f.
 77. Nagy Lajos: Az asszony, a szeretője, meg a férje (Novellák) 40 f.
 78. Simándy Lajos: Az örök küzdelem (Szinmű) 40 f.
 79—81. Tolstoj: A Kreutzer-szonáta (Regény) Somogyi Ede fordítása 80 f.
 82—83. Tolstoj: Az élő holttest (Szinmű) Pásztor Árpád fordítása 60 f.
 84. Schnitzler: Eleven órák. (Két szinmű) Harmos Ilona fordítása. 40 f.
 85—88. Neményi Bertalan: A magyar nép állapota és az amerikai kivándorlás. (Korunk Mozgatói V.) 100 fill.
 89—90. Anatole France: Epikuros kertje. Helvéth Géza fordítása 60 f.
 91—92. Balzac: Álarcos szerelem (Regény) Zoltán Vilmos fordítása 60 f.
 93. Hauptmann: Elga (Szinmű) Németh Andor fordítása 40 f.
 94. Alba Nevis új versei: Egy szerelmes lány könyvéből (Magyar Költők V.) 40 f.
 95—97. Kosztolányi Dezső: Bolondok (Elbeszélések) 80 f.
 98—99. Maeterlinck: Aglavaine és Sélysette (Szinmű) Bárdos Artur fordítása 60 f.
 100. Romain Rolland: Beethoven élete (Nagy Emberek I.) Mikes Lajos ford. 40 f.
 101. Papini: Valogatott elbeszélései. Zambra Alajos fordítása 40 f.
 102—103. Strindberg: Pajtások (Szinmű) Harmos Ilona fordítása 60 f.
 104—105. Szilágyi Géza: Könyvek és emberek (Tanulmányok) 60 f.
 106. Ostwald: A tudomány. Kelen Ferencz fordítása (Korunk Mozgatói VI.) 40 f.
 107. Gellért Oszkár: Gyűjtemény Verseiből (Magyar Költők VI.) 40 f.
 108—112. Karinthy Frigyes: Igy irtok ti. (Major H. és Dezső A. rajzaival) (II. K.) 120 fill.
 113—115. Capus: A nyilsebzette madár (Szinmű) Adorján Andor fordítása 80 f.
 116—117. Bang: Élet és halál. Telekes Béla fordítása 60 f.
 118. Kanizsa Ferencz: Büntársak (Elbeszélések) 40 f.
 119—120. Gauguin: Noa-Noa. Majthényi György fordítása 60 f.
 121. Courteline: Boubouroche és négy kis bolondság. Kosztolányi Dezső ford. 40 f.
 122. Szemere György: A siralomházban (Szinmű) 40 f.
 123—125. Haraszti Gyula dr.: Arany János (Nagy Emberek II.) 80 f.
 126. Csécsy Imre: Az Élet felé (Elbeszélések) 40 f.
 127. Reichard Piroška: Az Életen kívül (Magyar Költők VII.) 40 f.
 128. Haraszti Gyula dr.: Madách Imre (Nagy Emberek III.) 40 f.
 129—131. Földes Imre: Nincs tovább! (Szinmű) 80 f.
 132—133. Csáth Géza: Schmith mézeskalácsos. (Elbeszélések) 60 f.
 134—135. Nansen-Maria (A szerelem könyve) Roboz Andorné fordítása 60 f.
 136—137. Ifj. Hegedűs Sándor: A kalandor (Háromfelvonásos szinmű) 60 f.

III

Modern

Kömyvlár

136-37.

III